

NEWS

Works of hyperrealist artist, Yigal Ozeri displayed at India Art Fair in Delhi

Bruno Art Group announces its 10th participation at the India Art Fair 2023, with internationally acclaimed Israeli artist Yigal Ozeri and other artist from Israel and the USA.

February 1, 2023

SHARE

Bruno Art Group is honoured to return to India Art Fair 2023 for our 10th anniversary operating at Booth C10. The gallery is thrilled to exhibit the paintings of one of the most prominent hyperrealist artists of our century, Yigal Ozeri. Ozeri has elevated the hyperreal genre to astounding new heights. Following his widely successful exhibitions and art fairs in neighboring Asian countries he will celebrate his first public engagement at the prestigious India Art Fair 2023. The distinctive presentation of his latest series is an unprecedented art installation that will mark the inauguration of Yigal Ozeri in India's expanding art scene. Many celebrities have

already had the privilege of being painted by Ozeri – Whoopi Goldberg, Ai Weiwei, Lizzie Jagger (Mick Jagger and Jeri Hall's daughter), and Uri Geller to name a few. The global importance of Ozeri's work was emphasized in 2017 when he was included as one of thirty contemporary artists featured in the exhibition "Hyperrealism – 50 Years of Painting" presented at the Kunsthall Rotterdam. The Artist himself will be present at the IAF 2023 in Delhi. We will be premiering Ozeri's latest series Americana. The artist has chosen to focus on 'the diner' as an American icon; an institution that has its image engraved into the fabric of American life. Ozeri aesthetically captures the most appealing retro- elements from the furniture to the lighting. The chrome accessories reflect pops of neon and bold lines of vibrant colors. Vintage antique memorabilia make their way into the compositions adding a charming nostalgia of yesteryear. The Artist remains true to his painting approach combining sharp detailed brushstrokes with abstract constituents.

The audience in India will be able to experience how his latest paintings come to life capturing the artist's enchanting technique– the space between the physical and the abstract. Yigal Ozeri, is best known for his large-scale cinematic portraits of beautiful women in vast transcending landscapes. The Israeli born artist established his career in the New York contemporary art scene where he has resided for over 35 years. The artist's oeuvre is rooted in traditional technique which focuses on esthetic and intimacy. Ozeri's portraits of women resemble classical nymphs, dryads, Botticelli goddesses and Pre-Raphaelite muses. However the artist

still manages to capture the essence of contemporary relevance. Ozeri's paintings appear as if they are coming from a dream. A multitude of tiny brushstrokes make his large scale paintings come alive, giving way to remarkable realism and desirability. Ozeri captures passing moments and brings them back to life. As a result, the viewer finds themselves trapped between reality and fantasy.

At its Booth C10 Bruno Art Group will feature works by four other artists: 1) Marcel Janco (Israel), 2) Ella Taub (Israel), 3) Ovadia Alkara (Israel) and 4) Andy Warhol (USA). We are proud to be exhibiting a series of 15 works of art. Each one will entice the audience with elements ranging from color variations and motifs to historical importance. Also featured will be Marcel Janco, the leader of one of the most important art movements called the DADA Movement, and Andy Warhol the leader of Pop Art. We will create a Museum like experience for the guests of IAF2023.

About Yigal Ozeri:

Ozeri was born in 1958 in Israel. The Artist currently lives and works in NYC. Ozeri has shown extensively around the world including solo exhibits in Spain, China, The Netherlands, France, Germany, and Mexico. His work is featured on the cover, and included in the book Photorealism and the Digital Age. His work has recently been acquired by the Smithsonian American Art Museum and will be exhibited in their permanent collection. He was featured in a traveling Museum show titled 50 Years of Hyperrealistic Painting that was showcased in a number of venues including: Museum Thyssen-Bornemisza in Madrid, and Museo de Bellas Artes in Bilbao. He is also in the permanent collections of: The Whitney Museum of American Art, The McNay Art Museum in San Antonio, The Jewish Museum in New York, The New York Public Library, The Tel Aviv Museum of Art, and the Albertina in Vienna, among others.

Yigal Ozeri Quote: "I am incredibly honored to be exhibiting in India. It is a country with so much rich history and culture. I find the vibrant energy and color that runs through the pulse of India connects with my work on many levels. My work deals with intimacy and beauty, but it also deals with reality. I am eager to have my work exposed in India for the first time."

Previous

- מעריב
- <
- תרבות
- <
- אמנות ובמה

תרבות אמנות ובמה

"אמריקנה" - תערוכה חדשה של יגאל עוזרי בגלריית זימאק

האמן הבינלאומי בחר בתערוכה הנוכחית להתרכז בדיינר - אייקון אמריקני על זמני וארכיטיפ שורשי שחרוט במיתולוגיית החיים האמריקנים. התערוכה תיפתח ב-13 בנובמבר ותינעל ב-25 בדצמבר

תגיות: אמנות / יגאל עוזרי

ציור של יגאל עוזרי מתוך "אמריקנה" (צילום: Matt Ruiz)

למה לקרוא כשאפשר להאזין? לחצו כאן ...
by **Trinity Audio**

A 文 10 10 1.0x

האמן יגאל עוזרי יציג החל מסוף השבוע הבא תערוכה חדשה בגלריה זימאק לאמנות בת זמננו - "אמריקנה" - בה הוא מתרכז ב"דיינר", אייקון אמריקני על זמני וארכיטיפי שורשי שחרוט במיתולוגיית החיים האמריקנים. ה"דיינר" היה תופעה משונה שסייעה בהתרופפות הגבולות בין המעמדות החברתיים, בתקופה שבה, סעידה מחוץ לבית הייתה שמורה למעמד הגבוה. ה"דיינר" במהותו הינו "חוף מבטחים" לכל; חלל שהוא ציבורי ועם זאת פנים-אישי, המספק כבוד והגינות למעמד הפועלים, מקום בילוי מבוקש לבני העשרה וחווית אכילה נגישה לכל המשפחה.

עוזרי לוכד במכחולו אלמנטים רבי אימפקט של הבניית העבר - החל מריהוט וכלה בתאורה. ה-mise-en-scene הייחודי כולל אביזרי כרום מתכתיים המשקפים תאורת ניאון קופצנית וקווים עזים של צבעים תוססים. מזכרות וינטג' עתיקות עושות את דרכן פנימה אל תוך הקומפוזיציות ומוסיפות מעין דוק של נוסטלגיה קסומה הנוגעת ברבדים קמאיים.

בסדרת עבודות זאת וכמרכיב נוסף לצביון הנוסטלגי של ציוריו, עוזרי כולל פריטים בני זמננו שלעולם יהיו מזוהים עם הזיכרון הקולקטיבי הרחב. ישנן גם רמיזות המאפיינות את עידן הקורונה: ממלצרת החובשת מסיכה על פניה, דרך עמדת בידוק עם מד חום בכניסה ושלט על החלון המציין את חובת חבישת המסכות. באמצעות ההנגדה בין החדש לישן, עוזרי הופך סדרת עבודות זאת לחוצת ממדי זמן ומורכבת. יחד עם זאת, הוא נשאר נאמן לסגנון ציוריו, המאופיין במשיכות מכחול חדות לפרטי פרטים המשולבים עם מרכיבים מופשטים, תוך שהוא מטיל זרקור ומאיר את הקרביים של דימויים אדריכליים רטרוספקטיביים.

יגאל עוזרי (צילום: Jonathan Mannion)

"אמריקנה", תערוכתו הנוכחית של עוזרי, המוצגת ב"גלריה זימאק" לאומנות בת זמננו, מציגה אמנם נושא חדש, אך היא הרחבה של נושאים המייצגים את הסמליות האמריקנית ביצירתו של עוזרי ומאפשרת לו להמשיך את החקר של זהות ואינטימיות בתוך רקע תרבותי דינאמי משתנה.

ברבדים רבים הסדרה הזאת מגלמת את החלום האמריקני, כפי שאמר ג'יימס טרוסלו אדאמס האגדי: אתוס לאומי- אוסף של רעיונות שבהם החירות, כוללת את ההזדמנות לשפע והצלחה המשדרגים את הניידות החברתית למשפחה ולילדים, שמושגת באמצעות עבודה קשה בחברה עם מעט גבולות.

עוזרי מציג תערוכות רבות מסביב לעולם כולל: בספרד, סין, הולנד, צרפת, גרמניה ומקסיקו ועבודתו אף מככבת בשער של כריכת הספר - "פוטוריאליזם והעידן הדיגיטלי".

יגאל עוזרי בעבודה (צילום: Jonathan Mannion)

תערוכת יחיד של עוזרי המוצגת בימים אלה במוזיאון פלינט, מציגה רטרוספקטיבה של אמצע קריירה ותינעל בינואר 2022. עבודותיו נמצאות באוספים של מוזיאון וויטני לאומנות אמריקנית, במוזיאון מקניי בסאן אנטוניו, במוזיאון היהודי בניו יורק, בספרייה הציבורית בניו יורק, במוזיאון תל אביב לאומנות, במוזיאון אלברטינה בוינה ונוספים.

"אמריקנה", גלריה זימאק אמנות עכשווית החל מ-13.11.21 בשעה 20:00 בערב ועד 25.12.21. ה' באייר 68, תל אביב.

INSIGHTS

#LetsTalk: Hyperrealistic art with Israeli artist Yigal Ozeri

In conversation with artist Yigal Ozeri on his design inclinations, ideologies and methodology of capturing life in New York and many more.

February 10, 2023

SHARE

The global importance of Ozeri's work was emphasized in 2017 when he was included as one of thirty contemporary artists featured in the exhibition "Hyperrealism – 50 Years of Painting" presented at the Kunsthal Rotterdam. The Artist himself will be present at the IAF 2023 in Delhi premiering Ozeri's latest series Americana.

The artist has chosen to focus on 'the diner' as an American icon; an institution that has its image engraved into the fabric of American life. Ozeri aesthetically captures the most appealing retro- elements from the furniture to the lighting. The chrome accessories reflect pops of neon and bold lines of vibrant colors. Vintage antique memorabilia make their way into the compositions adding a charming nostalgia of yesteryear. The Artist remains true to his painting approach combining sharp detailed brushstrokes with abstract constituents. [Read more on his latest works here.](#)

What is the criteria for selecting subjects for your portraits?

Each series is subjective. I have been introduced to some models through social settings or friend groups, I've chosen some models from agencies, and I've chosen some models through other models. I think the chemistry is very important. I don't have a specific beauty standard I go by or follow.

How do the physical attributes of your subjects influence the narrative of your paintings?

I don't think the physical attributes of my subjects influence the narrative of my paintings. I think their connection with nature, their disposition, and the emotion each of them evokes influences the narrative of my paintings.

In Americana, is the distance with the subject (or lack thereof) deliberate with the 'new normal' way of observing surroundings?

When I photograph women in nature, although I give very little direction and allow the model to interact with nature as she sees fit, it is still a staged photoshoot. When photographing diners and street scenes, I'm capturing real moments from real people. I have to keep my distance in order to not invade their space.

Your hyperrealistic portraits of women occupied the viewer with its almost mysterious and microscopic details. In Americana, we see a zoomed out approach. How have you still managed to engage the viewer's curiosity while keeping a distance?

The Americana series is a completely different experience than the women in nature series. Photographing real life journalistic style photographs are very difficult. But when you get a good shot its incredibly intimate and engaging. This series represents so much more than the obvious symbolism. In many ways, it embodies the American Dream. That alone is very engaging.

Humans were quite literally the focus of your most renowned works so far. How has the transition to spaces being the main subject carried the conversation further?

I have been living and working in New York City for over 30 years. It's shaped who I am as a person and definitely as an artist. I thought it was about time that I began painting my surroundings. I wanted to shift into an honest, vulnerable space.

In Americana, we see the classic setting of the diner juxtaposed with contemporary American life. With multiple narratives to follow, what was your central cohesive idea when setting the scenes for this collection?

I wanted to exemplify quintessential notions associated with the word "Americana". I wanted to showcase what that word means to so many Americans. Aside from American staples such as coca cola, Levis jeans, and Budweiser, the diner is a stand out American icon. It embodies the working class, it positions itself somewhere between home and a restaurant. In American history, the diner was a refreshing oddity loosening up social boundaries in a time where eating out was a privilege of the elite. I didn't stage any of the scenes for this collection. I simply went to different diners and photographed what I saw (along with a few other photographers that worked with me on this series).

After 50 years of hyperrealism paintings, how has your method to enhance this space between realism and fantasy changed?

My subject matter has shifted drastically. In my three latest series "A New York Story" "A Tel Aviv Story" and "Americana" I've begun to incorporate elements that don't fall into conventional beauty stereotypes. I choose to focus on the unexpected moments and chance encounters that exemplify the true essence of New York. Candid imagery that is invigorated with honesty. My work has begun to capture a more 21 century sensibility.

Is there a way to draw connections between the many colors of Americana with India's vibrant energy?

Yes absolutely. I believe that the vibrancy in the Americana series is very similar to the energy the Indian culture emanates. The bright colors of the traditional clothing, the movement. Americana is an institution that is forever engraved in the fabric of American life, leaving its mark for future generations. Indian culture has a lot of traditional aesthetic/artifacts that act in a similar manner. They are passed down through generations.

About the artist:

Ozeri was born in 1958 in Israel. The Artist currently lives and works in NYC. Ozeri has shown extensively around the world including solo exhibits in Spain, China, The Netherlands, France, Germany, and Mexico. His work is featured on the cover, and included in the book Photorealism and the Digital Age. His work has recently been acquired by the Smithsonian American Art Museum and will be exhibited in their permanent collection. He was featured in a traveling Museum show titled 50 Years of Hyperrealistic Painting that was showcased in a number of venues including: Museum Thyssen-Bornemisza in Madrid, and Museo de Bellas Artes in Bilbao. He is also in the permanent collections of: The Whitney Museum of American Art, The McNay Art Museum in San Antonio, The Jewish Museum in New York, The New York Public Library, The Tel Aviv Museum of Art, and the Albertina in Vienna, among others.

Yigal Ozeri Quote: "I am incredibly honored to be exhibiting in India. It is a country with so much rich history and culture. I find the vibrant energy and color that runs through the pulse of India connects with my work on many levels. My work deals with intimacy and beauty, but it also deals with reality. I am eager to have my work exposed in India for the first time."

[Read more on his latest works here.](#)

כשעוזרי פגש את ג'אגר: ראיון עם האמן יגאל עוזרי

ב-22 שנותיו בניו יורק הצליח האמן יגאל עוזרי לעשות לו שם בינלאומי וחברים ידועים, אבל כעת, כשהוא מציג בארץ, היחיד שמרגש אותו הוא אברהם גרנט. המפה והטריטוריה

סגנון חגית גינזבורג | 11/11/2011 9:24

תגיות: יגאל עוזרי, ליזי ג'אגר על קירות גלריה "זימאק" בכיכר המדינה

בתל אביב מתנוססות שתי תמונות עצומות של פנים מוכרות למדי - ליזי ג'אגר, בתם הבכורה של סולן הרולינג סטונז ודוגמנית העל ג'רי הול, ניצבת בסנטרל פארק הניו יורקי ומעשנת סיגריה. רק כשמתקרבים, מגלים שאלה בעצם ציורי שמן. כל כך ריאליסטיים שצריך זכוכית מגדלת כדי לאתר את סימני המכחול ולהאמין שלא מדובר בצילומים.

ביקשה סיגריה. יגאל עוזרי וליזי ג'אגר אסתר מונטור

הצייר יגאל עוזרי הוא האיש שלכבודו ג'אגר הסכימה לעמוד ולעשן במשך שעותיים בקור מקפיא. "לא מעניין אותי לשבת ולצייר מודלית דוממת בסטודיו שלי", עוזרי אומר. "אותי מעניין המצב החברתי, כל הבחורות הנוודיות האלה שחיות מחוץ לזמן. לאחת המודליות שלי קוראים פריסילה, היא חיה בטבע כבר ארבע שנים, עם קבוצה של אנשים שמגדלים ירקות אורגניים. תרבות כזאת של חיים, אני לא מבין איך היא מתקיימת בעולם הדיגיטלי שלנו, זה סוג של סתירה. הציור שלי הוא כמו ריאליטי שואו, אני לוקח אנשים ומצייר אותם כמו בחיים האמיתיים, אני לא מביים אותם. יושב רחוק, עם מצלמה, כדי לא להפריע להם, ואחר כך מגדיל את התמונות ומצייר לפיהן. לכן קראתי לתערוכה 'טריטוריה' - להגדיר סוג של ציור חדש. אמנות היא כמו מירוף שליחים, כל אחד מריץ את HD קראו לציור שלי "המקל קצת יותר רחוק".

עוזרי, 53, לקח הרחק את המקל שלו. כבוגר המדרשה לציור וצייר בסגנון

מופשט, החליט לפני עשרים שנה לעבור לניו יורק. מאז הפך לשם מוכר במעגלים של החברה הגבוהה בארה"ב ובאירופה. אלטון ג'ון כבר רכש ציורים שלו, וכך גם האצן האולימפי קרל לואיס. השכנים שלו, שרה ג'סיקה פרקר ויו ג'קמן, עוצרים מדי פעם ברחוב כדי לקשקש איתו. דונה קארן ודיאן פון פירסטנברג מזמינות אותו למסיבות שלהן. את לו ריד ולורי אנדרסון הוא פוגש פעם בשבוע בקפה. השכונת, והחבר הטוב ג'וליאן שנאבל מתקשר כדי לדון בהתרחשויות העדכניות בסצינת האמנות.

גם משפחת ג'אגר ניסתה להתיידד עמו, אבל ללא הצלחה. "אמרתי לליזי מראש שאני לא רוצה להתחבר אליה בגלל אבא שלה, אז פגשתי אותו רק פעם אחת", עוזרי מספר. "היא רצתה שאצייר את אמא שלה ואת אחותה, ג'ורג'יה מיי. הם הזמינו אותי מלא פעמים למסיבות, אבל הם אנשים שמעשנים סמים וכאלה, זה לא בשבילי. אני לא בנוי לדבר הזה. שמרתי תמיד על מרחק, כי זו הנקודה "ששומרת לך על השפיות".

אנשים שמעשנים סמים וכאלה, זה לא בשבילי. עוזרי והעבודות אסתר מונטור

את ליזי עצמה, שבשנים האחרונות מבססת את הדימוי הציבורי שלה כבתו הפרועה של ג'אגר, כולל צילומים לפלייבוי בקיץ האחרון ושאר סקנדלים, עוזרי פגש במקרה. "היה בניו יורק מועדון מחתרתי בשם ביאטריס, שנסגר לפני שנתיים. זה היה מרתף בגודל עשרה מטר על עשרה מטר מתחת לבית ברחוב 12 בצ'לסי, שאף אחד כמעט לא ידע עליו. כדי להיכנס היית צריך לדעת את הסיסמה. כל השמות הכי גדולים היו מגיעים לשם. לא יכולת להבין איך יכול להיות שמיקי רורק יושב שם עם איזו ציירת או ארכיטקט

הייתי מגיע לשם מדי"

פעם, וחבר טוב שלי, מעצב אופנה חרדי לשעבר בשם לוי אוקונב, הכיר לי בחור בשם גבריאל, שהייתה לו להקת רוק. הוא רצה שאצייר אותו, ואמרתי לו שאני לא מצייר גברים לבד, אז הוא אמר שהוא יוצא עם בחורה מדהימה, וכמה ימים אחר כך הפגיש אותי עם ליזי. אני תמיד מחפש את הבחורות ההיפיות האלה המשוחררות, והיא מאוד עניינה אותי. הסיפור המצחיק הוא שאחרי שקבענו יום לצילומים בסנטרל פארק, ליזי וגבריאל נפרדו וכל אחד מהם רצה שאצייר אותו "בנפרד. בסוף ציירתי רק אותה, והוא עד היום לא מדבר איתי

?למה ציירת אותה מעשנת

באנו לסנטרל פארק עם צוות שלם, היא אמרה, 'תן לי רק לעשן סיגריה ואז נתחיל'. כולנו עמדנו שם קפואים, עשרים מעלות מתחת לאפס. במשך שעותיים היא עישנה עוד סיגריה ועוד סיגריה. הבת שלי הייתה איתי ואמרה לי, 'לא הבאנו אותה כדי לשלם לה לעשן'. אבל אלה בדיוק הרגעים בחיים שבהם הטעויות הקטנות עושות את האמנות. אמרתי לליזי שתעשה מה שהיא רוצה. כל הרגעים האלה "זה הדברים הכי גדולים. האורגזמה שלה מהסיגריה, מתנגשת בטבע, בשלג הלבן

מחבר לאופנה. עוזרי בסטודיו אסתר מונטור

עוזרי הוא חובב אופנה מושבע. בפתיחת התערוכה הקודמת שלו ב-2005 במוזיאון ישראל, לבש חליפה שעיצבה בשבילו ויויאן ווסטווד. בשבוע האופנה בניו יורק ב-2009, הוא ואוקונוב הציגו יחד קולקציית שמלות עם ציוריו של עוזרי, על דגמים שנתפרו ישירות על הדוגמניות. לתעשיית האופנה לקח הרבה מאוד זמן להירגע מהעניין.

ראלף לורן ומארק ג'ייקובס התלהבו במיוחד מהשמלות שהצגנו שם", עוזרי אומר. "שניהם פנו אלי לשיתופי פעולה, אבל לא עשיתי" את זה. מבחינתי, כל שמלה היא יצירת אמנות ואני לא רוצה לשכפל את העבודות יותר מדי. יום אחד אציג את השמלות במוזיאון". היחיד שהיה מוכן אולי לשתף איתו פעולה, היה אלכסנדר מקווין המנוח. "אלכסנדר היה בתערוכה שלי ואחר כך צילם את המודליות". שלו כמו שאני צילמתי את פריסילה. זה היה מדהים ונורא החמיא לי.

אבל השם היחיד שמחלץ מעוזרי התלהבות של ממש, כרגע, הוא דווקא אברהם גרנט. לפני הראיון עוזרי חזר מפגישה איתו כדי לדון בעתידו של בנו, אדם בן ה-13, שחקן כדורגל בנבחרת הצעירים של ארה"ב. גרנט הבטיח לעזור לשלב את אדם בנבחרת הצעירים של צ'לסי, ועוזרי לא יודע את נפשו מרוב אושר. "אנחנו נעשה הכל בשביל שהוא יצליח", עוזרי אומר.

גם אם זה אומר לעזוב את ניו יורק

"אני נשאר בניו יורק, לא משנה מה. אני ואשתי נמצא איזשהו סידור".

ציורים ריאליסטיים. ליז ג'אגר עבודה של יגאל עוזרי

ניו יורק היא מבחינתו הבית. "כשרק הגעתי לאמריקה הייתי צייר הרבה יותר מופשט. ניו יורק הפכה לי את הראש. פתאום אתה בא למקום שהוא כל כך חי, אמיתי, יש בו כאלו אתגרים, אז אתה חייב להתאים את עצמך. בעצם נולדתי מחדש בגיל 32. אנשים שרואים "את הציורים שלי היום אומרים לי שהייתי בכלל אמן אחר".

עוזרי מגיע לישראל הרבה, "כי זו עדיין המדינה שלי", אבל לדבריו, "בארץ לא מפרגנים לי". ואכן, התערוכות שלו כאן זוכות לא פעם לביקורות צוננות, בזמן שמעבר לים מהללים את עבודותיו. הוא משתדל היום להתייחס לזה בשוויון נפש.

בעולם אני מקבל אלפי ביקורות. קוראים, מתרגשים, מגיבים. אלפי בלוגים של אמנות כותבים על התערוכות שלי. בארץ, לעומת זאת, "אומרים שזה צילום ולא ציור. יש כאלה שממש מתעבים אותי, כי אני היוצא מן הכלל, זה שלא הלך עם הזרם של האמנות המקומית. יש הרבה דברים מוזרים במדינה הזו, כמו משהי שאמרה פעם שכתבו עלי באחד המגזינים החשובים של האמנות באמריקה כי אני מכיר את העורך. זה הצחיק אותי. אני מקבל כתבה במגזין יחד עם אנדי וורהול וגם זה לא בסדר? אבל כבר מזמן למדתי שאי אפשר לשנות את העורך. זה הצחיק אותי. אני מקבל כתבה במגזין יחד עם אנדי וורהול וגם זה לא בסדר? אבל כבר מזמן למדתי שאי אפשר לשנות את ישראל, רק לתרום לה. ואני רוצה לתרום לה".

"רק בישראל להיות מסחרי זה גנאי"

הוא הציג בגלריות הנחשבות בעולם, היה שותף להקמת מרכז אמנות ששינה את פני ניו-יורק והוזמן לצייר דיוקנאות של אמנים כמו אלטון ג'ון ובון ג'ובי. לרגל התערוכה החדשה שלו חוזר הצייר יגאל עוזרי לעיר שבה הכול התחיל, תל-אביב, עונה למבקרים ומסביר למה אין לו בעיה לקבל השראה דווקא מהאינסטגרם

י"ג בכסלו ה'תש"פ (17:58 11/12/2019) מאת

ריקי רט

יגאל עוזרי. צילום: אריק סולטן

שתף בפייסבוק

שתף בטוויטר

WhatsApp - שתף ב

שתף בדוא"ל

פגישה עם האמן הבינלאומי יגאל עוזרי אני מגיעה כמה דקות לפני הזמן. קבענו בגלריה זימאק בכיכר המדינה, שם מוצגת תערוכת היחיד החדשה שלו, "בחזרה למציאות". עוזרי מאחר, ובינתיים אני מטיילת בתערוכה שלו, ומפטטת עם שתי מבקרות בנות כחמישים. כשהן שומעות שהוא עומד להגיע למקום, הן מחליטות להמתין כאחרונות המעריצות. כך אנו מוצאות את עצמנו ממתינות במשך למעלה מחצי שעה לבואו של הדיווה. וכשעוזרי, מהציירים הישראלים הגדולים בעולם, נכנס – הוא בהחלט דופק כניסה של סטאר: עם תלתלים מתבדרים, מכנסיים לבנים, בלייזר ובו מטפחת כיס, ומטפחת נוספת קשורה לצווארו

התמונות שהוא מצייר נראות כמו צילומים. רק כשמתקרבים אליהן מאוד ניתן לראות משיכות מכחול עדינות. יצירותיו הוצגו במוזיאונים רבים ברחבי העולם, בהם מוזיאון הוויטני לאמנות אמריקנית, מוזיאון אלברטינה בווינה, מוזיאון מקניי לאמנות בסן-אנטוניו, המוזיאון היהודי בניו-יורק, הספרייה הציבורית של ניו-יורק, מוזיאון תיסן בורנמיסה במדריד, מוזיאון וגלריה לאמנות ברמינגהם, המוזיאון לאמנויות יפות בבילבאו, מוזיאון תל-אביב, המוזיאון לאמנות עכשוויות בסן-דייגו ועוד.

יגאל עוזרי. צילום: אריק סולטן

היצירות שלו נמכרות באלפי דולרים, חלקן בעשרות אלפים. אף על פי שאספני אמנות נחשבים מחזיקים בציוריו, מבקרי טוענים שהוא הפך מסחרי מדי ונעזר בטכניקות מודרניות של צילום, כמו גם בצוות אסיסטנטים שעומד לרשותו. אבל זה לא הפריע לידוענים כמו אלטון ג'ון, וופי גולדברג וג'ון בון ג'ובי להזמין ממנו ציורי פורטרט.

שיטוט בין היצירות בגלריית זימאק מעביר אותי בין מוכר כנאפה בשוק הכרמל לבחורה המטיילת בצ'יינה-טאון, בין שלושה חסידי חב"ד רוקדים בסאבווי עם ארבעת המינים, לחסר-בית שמחטט בפח זבל ניו-יורקי. התערוכה של עוזרי בנויה משתי סדרות חדשות: "סיפורי ניו-יורק" ו"סיפורי תל-אביב", שתי הערים שעיצבו את האדם ואת האמן שהוא היום. הערים הססגוניות והמגוונות כאילו הוציאו את עוזרי מסגנון הציור. הכה מזהה איתו – דיוקנאות של נשים באמצע הטבע – והעבירו אותו לסגנון אורבני קיצוני.

אנשים אומרים שזה שינוי מהותי, אבל אני מרגיש שבמשך שנים ציירתי יופי, בעיקר נשים בטבע, ועכשיו אני עוסק ביופי ובאסתטיקה של הרחוב, אם תרצי – ביופי של הכיעור. בציורים הקודמים הייתי בונה את הציור – מביים את העמידה, התאורה, המבט. כאן לא ידעתי מה יצא. ירדתי לסאבווי, קורים שם הרבה דברים. יש התרחשות בניו-יורק, הכול קורה מהר והאנרגיה מטורפת. יצאתי לסנטרל פארק ולאזורים הפחות יפים של ניו-יורק. הדברים חולפים מהר. סגנון הציור הקודם שלי התמקד באינטימיות – אישה שבוכה או מתביישת או

נפעמת. פה עקבתי אחרי הדברים הבנאליים בחיים. פיקאסו אמר: 'כל הדברים היפים נמצאים סביבך'. ובאמת, "גם בעיר תל-אביב שעזבתי לפני שלושים שנה, וגם בעיר ניו-יורק, יש הרבה יופי

תרגום בגוף העבודה

כבר למעלה משלושים שנה שעוזרי מצייר. הוא החל את דרכו האמנותית כצייר מופשט, עבר לניו-יורק ושם נחשף לעומק לסגנון ההיפ-האוסט. בגיל 32 כבר זכה להכרה עולמית בזכות ציורי דיוקנאות גדולי ממדים של נשים צעירות בנופים נשגבים. אחת מהן היא ליז ג'אגר, בתו של סולן הרולינג סטונס. עוזרי, הילד מחולון, מתמחה לא רק בציורים אלא גם במכירתם, ובעיקר בקשירת קשרים חברתיים שמביאים אליו עוד לקוחות מרוצים. בביקור בן כמה ימים בארץ הוא מספיק להיפגש עם עשרות אנשים מדי יום. הוא מקציב לצלם שלנו חצי שעה, לאחריה הוא חייב לרוץ למסעדה יוקרתית, שם כבר מחכה לו חבר

הרבה פעמים לא התייחסתי לרחוב מסביבי, קיבלתי אותו כמובן מאליו", הוא מספר על התערוכה החדשה. "הבת שלי שיר, שמנהלת לי את הסטודיו, אמרה לי: 'אבא, אתה שנים מצייר את היופי שרחוק ממך. תסתכל על הרחוב, תגלה אילו דברים יפים מסתתרים שם'". עוזרי הקשיב לעצתה, והתחיל ללכת עם מצלמה באופן קבוע, נותן מנוחה לנהג הפרטי ונוסע בסאבוויי, מטייל בסנטרל פארק, בצ'יינה-טאון ובסוהו, וכל הזמן מצלם

וופי גולדברג צופה בציור שלה. איור: יגאל עוזרי

התוצאה היא אסופת רגעים שמשדרת את החיים בניו-יורק ובישראל. "ב'סאן' כינו את זה 'אינסטגרם מתחת לשולחן'. אני מסכים עם הקביעה הזאת, יש פה סדרתיות. צילומים של יומיום ורגעים. כל העולם היום עובד על צילום הרגע, כל רגע אנשים מצלמים מיליוני צילומים. אבל זו הפעם הראשונה שבה עשו ציור על העיקרון של "אינסטגרם".

יש דעה שאינסטגרם זו לא אמנות, ודאי לא כזו שראויה להיות מוצגת ולהימכר באלפי דולרים

אם את עושה אמנות שמגשרת בין פערים, אם את עושה אמנות שנותנת לאנשים את האפשרות להתלהב, להעריך ולאהוב את העבודה, אז העבודה שלך עובדת. האמנות שלי היא אמנות שמתקשרת. כשאני עושה תערוכה כזאת, לכל אחד זה מזכיר רגע שהוא חווה. בעיניי, אם אמנות לא מתחברת לחיים אלא מדברת על ספרות אחרות, היא לא נקראת אמנות. כשצריך לשים על הקיר משפט עם הסבר איך צריך לתרגם את העבודה, "זו לא אמנות אמיתית".

**אמן מסחרי זה אמן מצליח. אוהבים את העבודות שלו"
וקונים אותן. רפי לביא כינה אותי 'אמן מסחרי', וענית לו
שגם הוא אמן מסחרי. רק שהוא מוכר ב-1,500 דולר,
"ואני ב-150 אלף דולר"**

את השיחה קוטעת מבקרת בתערוכה, ששואלת אם ניתן לקנות הדפסים של העבודות. עוזרי לא ממצמץ, ואומר כי רק האורגניזם מוצאים למכירה. "אם את רוצה אפשר לרכוש ספר של התערוכה", הוא מציע, והמבקרת "המאוכזבת עונה לו: "את הספר אני לא יכולה לתלות בסלון".

בעיניי להיות אמן מסחרי זה לא גנאי. אמן מסחרי זה אמן מצליח. אוהבים את העבודות שלו וקונים אותן", הוא אומר. "רפי לביא (אמן, צייר וצלם – ר"ר) כינה אותי 'אמן מסחרי', וענית לו שגם הוא אמן מסחרי. רק שהוא מוכר ב-1,500 דולר, ואני ב-150 אלף דולר. אנדי וורהול הוא אמן מסחרי או אמן מצוין? רק בישראל זה גנאי להיות מסחרי, ואני שואל, למה הם אליטיסטים ולא מוכרים את האמנות שלהם? אולי היא לא מספיק מעניינת?" את הקהל

כמי ששורשיו בתל-אביב, היה לו חשוב לתת במה גם לעיר שנולד בה. "המשפחה שלי פה, השורשים של תחילת הקריירה שלי בתל-אביב. בכל מקום קוראים לי 'אמן ישראלי', למרות שאני יותר שנים שם מאשר כאן. הנקודה היא שלא משנה איפה את חיה, חשוב מה את מספרת בסיפור שאת יוצרת. אמן חייב באופן כללי כל הזמן להשתנות, מי שתקוע במקום אחד ונתקע במקום הבטוח שלו לא יצליח. פיקאסו היה משתנה כל הזמן.

עצם היציאה לרחוב שינתה את האנרגיות ואת האווירה בתוך הציורים. היו הרבה הפתעות, לטוב ולרע, שלא ידעתי עליהן. כשהיינו בצ'יינה-טאון וניסינו לצלם בכל המרכזים אנשים זרקו עלינו עגבניות, לעומת מקומות "אחרים שבהם אנשים שמחו בצילום וחייכו לקראתנו".

?איך אתה בוחר את הדמויות לציור פורטרטים

צילום מתוך הסדרה "סיפורי תל-אביב" בתערוכה החדשה. איור: יגאל עוזרי

מפה לאוזן, ממליצים לי הרבה פעמים. אבל אני חייב להכיר את מי שאני מצייר, אם אין קליק אני לא מצייר. אני "יושב איתם, שומע על החיים שלהם. צריך חיבור

תהליך היצירה שלו שונה וייחודי. תחילה הוא מצלם בווידיאו את המודל, במצלמה מיוחדת עם רזולוציה מדויקת. אחר כך, בסיוע עורכי וידיאו, הוא עובר על הצילום ובוחר את הפריים המדויק

גם בתערוכה הנוכחית הוא משתמש בצילום כדי ללכוד את הרגעים בניו-יורק ובתל-אביב, והוא רגיל כבר לביקורת על התהליך הזה. "זו טענה ארכאית. כל אחד משתמש בצילום, גם ציירים שמתעסקים במופשט. כל אחד מקבל צילום, הופך את האימג' למופשט או ריאליסטי. לא מתחילים מבד ריק, אין דבר כזה

הבת של מיק. הציור של ליזי ג'אגר. איור: יגאל עזרי

כשהוא בוחר את התמונה המדויקת הוא מפתח אותה, האסיסטנטים שלו מציירים עבורו את השלב הראשוני, ואז הוא נכנס לתמונה, תרתי משמע, ומשלים את הציור בטכניקה הייחודית שלו, עם מכחול קטנטן – מה שמאפשר לו רמת דיוק מקסימלית. "בעבודות גדולות כאלה אף אחד אחר לא עובד עם מכחול קטן. בעבודות שלי מקבלים "את שני העולמות – המכחול הקטן, לקרוב, לחד, והמכחולים הגדולים ברקע המטושטש

היצירה מביעה, דרך אלפי משיכות מכחול קטנטנות, אלמנטים של פנטזיה שהמצלמה לבדה לא הייתה מסוגלת לקלוט", כתבה עליו מבקרת האמנות נטלי קיגן של עיתון הסאן הלונדוני. עוזרי מסכים עם הקביעה הזו: "פעמים רבות אנשים לא מאמינים שזה ציור, אז הם עוברים וממשיכים, ומשהו מחזיר אותם. כי לא ברור להם, משהו לא בסדר. ואז הם אומרים, 'וואו, זה ציור' – והכול מתהפך. צילום זה שטוח, אין לו ממדים. לציור שלי יש ממדים. "אפשר למדוד ולהסביר כל דבר, אבל אי אפשר למדוד ולהסביר אנרגיה

אנרגיה מהמוח ללב

הוא נולד לאבא בוחן רכב בצה"ל ולאמא עקרת בית, וגדל בחולון עם שני אחים. "זה היה בית צנוע וקטן עם הורים מדהימים שנתנו הרבה אהבה. אף אחד במשפחה לא צייר. אני חושב שאנשים שיש להם כישרון אלה אנשים שא־לוהים נוגע בהם. אני צייר ואילו בתי אינה אמנית ובני הוא שחקן כדורגל. הכישרון לא עבר בגנים. לציירים יש אנרגיה שבאה מהמוח ללב וליד. לכל אמן שיש לו צבע משלו יש סוג של אנרגיה המיוחדת לו, ובגלל "זה הוא הצליח

בגיל עשר אביו היה לוקח אותו עם הסוסיטא המשפחתית ליפו, שם היה יושב ומצייר. "אבא לא ידע מה יצא ממני, אבל הוא היה נוסע איתי בסבלנות, וישב והאכיל אותי כשאני ציירתי". כשסוף־סוף הגיע לתערוכה משלו

במוזיאון תל-אביב, העובדים בדיוק פתחו בשביתה, ועוזרי ואביו תלו יחד את עבודותיו על הקיר

איי ויוויי. איור: יגאל עוזרי

בצעירותו הציג עוזרי גם בגלריה "דוגית" ביפו, ביוזמתו של הצייר אביגדור סטימצקי; למד במכון לאמנות בבת-ים ובסטודיו ברדינג, ונמנה עם מייסדי בית הספר "מימד" לאמנות חזותית.

את הארץ עזב ב-1991 כאמן מבטיח, אך התקופה הראשונה בניו-יורק לא האירה לו פנים. הוא מכר המבורגרים ואשתו מכרה נעליים כדי להתפרנס. הם חיו מעשרים דולר ליום והתגוררו בדירה כל כך קטנה, שכאשר רצה לצייר ציור גדול, לא היה לו מקום בבית והוא נאלץ לצאת למסדרון כדי לפרוש אותו. "זו תקופה מאתגרת שבסופו של דבר חיזקה אותי. ובאופן כללי החיים לימדו אותי – מי שעובד קשה ביום שישי יאכל בשבת.

ירידה לסאבוויי. מתוך התערוכה "בחזרה למציאות". איור: יגאל עוזרי

האסיסטנטים שלי שואלים אותי איך הם יכולים להצליח, ואני אומר להם שהם נמצאים במרוץ שליחים וחייבים לעשות את החלק שלהם הכי טוב. הם צריכים ללמוד מהשגיאות שעשו קודמיהם ולחשוב מה הם יכולים לעשות טוב יותר בחלק שלהם. למשל בתחום של הפוטוריאליזם שאנחנו עוסקים בו – מה הם יכולים להוסיף על זה. "אם הם יוסיפו אפילו צעדים קטנים – אז הם עשו משהו. אם הם לא מוסיפים כלום, אין להם מה לחפש בתחום

אילו תגובות אתה מקבל כישראלי בעולם

עולם האמנות הוא סוג של מדינה בפני עצמה. אנחנו מדברים בעיקר על אמנות. לאמנים יש נפש עדינה, ופוליטיקה פחות מעניינת אותם. חלקם מדברים על כך שאנחנו דופקים את הפלסטינים. אחרים רוצים לעזור, אבל הם לא מבינים את מה שקורה כאן ואת המורכבות ההיסטורית והמשקעים בין העמים. לך תסביר להם שלא נעים להפציץ ילדים ומשפחות, אבל אנחנו לא עושים את זה סתם. אני איש של שלום, אבל הדברים לא קורים כמו שאנחנו חולמים. אני חושב שב-11 בספטמבר אנשים הבינו שזה לא צחוק, ושהטרור שקורה גם בישראל הוא אמיתי. היום מרוב שהם התעייפו ממה שקורה בישראל, בתקשורת האמריקנית לא משדרים את זה. גם כשנפלים כאן טילים

דעתי האישית היא שצריך לשבת לשולחן הדיונים ולגמור את הסיפור הזה. המדינה נבנתה מקיבוץ גלויות – "ימין ושמאל, דתיים וערבים, ספרדים ואשכנזים – וכולם צריכים לשבת לשולחן אחד, לדבר ולגמור עם זה

אנרגיה מטורפת. מתוך הסדרה "סיפורי ניו-יורק". איור: יגאל עוזרי

מתחם קהילתי לפעילות אמנותית במנהטן. מדובר בקומפלקס – Mana Contemporary – עוזרי הוא ממייסדי ה- אמנות עצום שהקים המילארדר הישראלי משה מאנה באחת השכונות הקשות בעיר. המיזם הביא לשכונה אוכלוסיית אמנים ששינתה את המרקם הסוציולוגי באזור והפכה אותו ממוכה פשיעה ל"מכה" של האמנות בניו-יורק. את ההצלחה הזאת תרגם מאנה עם עוזרי ויוג'ין לימאי, אמן ממוצא לבנוני, בשתי שכונות קשות נוספות בארה"ב.

המרכז מיועד לכולם – שחורים, לבנים, נשים, גייז, אנשים מכל העולם. התנאי היחיד הוא שהם עושים אמנות" טובה". אחת האוצרות במתחם היא וופי גולדברג. "היא אדם פעיל ומעורב חברתית. היא אישה מדהימה ואני "אוהב אותה מאוד. היא מקור אנרגיה".

עוזרי נפגש בעבר עם שרת התרבות מירי רגב, בעידודו של ראש עיריית באר-שבע רוביק דנילוביץ', במטרה להקים מיזם דומה בעיר הדרומית.

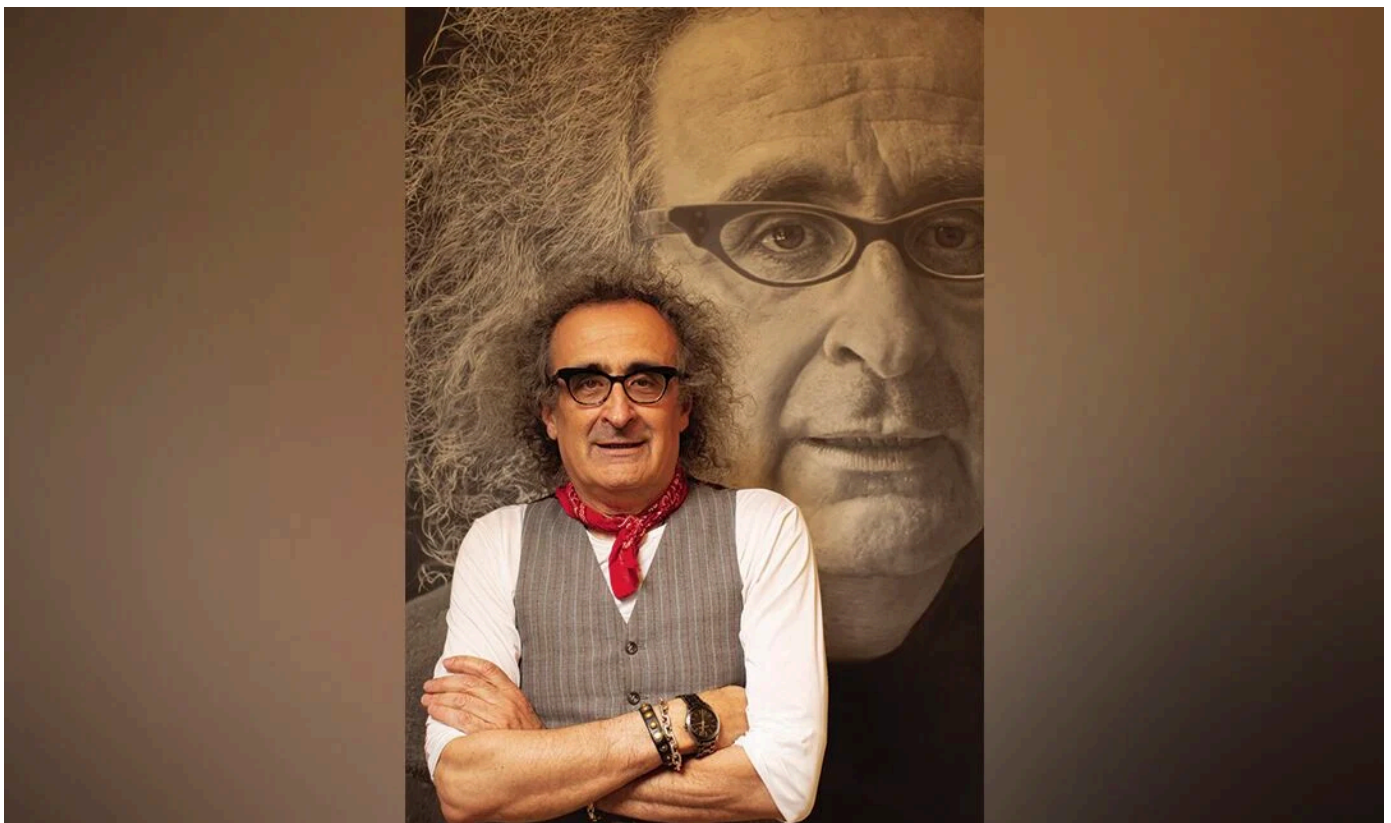
למה אתה הכי מתגעגע בארץ כשאתה בניו-יורק

אני מתגעגע לשמש, הולכים כאן ברחובות גם בחורף ויש אנרגיות של שמש ואנשים נחמדים. בניו-יורק אפור" וגשום, עם רוחות ושלג, זה קשה כשאי אפשר להסתובב בחוץ. בקטע הזה אני לגמרי מתגעגע לתל-אביב

https://www.thejewishnews.com/culture/arts/flint-institute-of-arts-features-israeli-photorealist-yigal-ozeri/article_ee71e2fd-fb8f-52da-98d8-e1f1440b361f.html

Flint Institute of Arts Features Israeli Photorealist Yigal Ozeri

By Shari Cohen
Oct 12, 2021

Yigal Ozeri. (Courtesy of Flint Institute of Arts)

Yigal Ozeri's artworks may seem to be photographs but, on closer inspection, they open up a more detailed, intimate emotional perspective of his

models.

Israeli artist Yigal Ozeri's large-scale paintings draw the viewer in with their beauty, detail and sometimes dreamy nature settings. *Brush with Reality* — the name of the exhibit at the Flint Institute of Arts — is well-chosen.

Ozeri's artworks may seem to be photographs but, on closer inspection, they open up a more detailed, intimate emotional perspective of his models. Many are beautiful women who revel in their environments — a rainforest, beach, city street. One of their common elements is their self-assertion — “This is me in my place,” they seem to say.

Ozeri is a leading photorealist artist whose works have been exhibited throughout the U.S., Europe, China, Mexico and Israel, where he was born in 1958. His paintings are part of the permanent collections of the Whitney Museum of American Art, the Jewish Museum in New York, the Albertina in Vienna, the Tel Aviv Museum of Art and the Flint Institute of Arts, where his current exhibition will be available through Jan. 2, 2022.

Photorealism is an artistic process in which the artist creates and manipulates digital images from a camera that are then reproduced on paper or canvas, providing the base for painting. Ozeri says that he “recreates the image in the computer to better fit his inner reality” and then paints so that he “erases the photography.”

Ozeri studied art at the Institute of Plastic Arts in Bat Yam from 1977-1980, when he says that most Israeli artists leaned toward abstract art, and portraits were not held in high esteem. He was an important figure in the Israeli art world, founding the Meimad Art School in Tel Aviv, and received the Minister of Education Prize for Young Artists in 1989.

In 1991, Ozeri moved to New York. The art market wasn't doing well and in contrast to his prominence in Israel, he struggled to find his place. He found a studio near a branch of the Museum of Modern Art and helped co-found an arts complex.

A visit to the Louis K. Meisel Gallery in New York City exposed Ozeri to photorealism for the first time, and he eventually began exploring this hybrid art form. Initially, he used his children as portrait models and then began to focus on women in nature and forests.

According to Ozeri, most photorealist artists paint landscapes and still life paintings, but he chose women because of their beauty and vitality with deep connections to nature. One of his best-known portraits is one of Lizzy Jagger, daughter of Mick Jagger, in which he chose to retain the view of her smoking for its special visual effect.

Untitled: Territory depicts a beautiful Israeli soldier — Shely Ben-Joseph — smiling and luxuriating on a beach. She wears her uniform, and Ozeri admiringly speaks of her role as a supervisor in the army's cyber defense unit.

Untitled: Territory, 2012, oil on paper, from a private collection Courtesy of Flint Institute of Arts

While initially concentrating on portraits of women, his daughter, Shear Ozeri, who works with him, suggested that he consider New York as representing another kind of beauty. He began a series focusing on food vendors and other people on the streets of New York. It was a big change to “paint reality,” he said during a tour of *Brush with Reality*.

As the place where he spent the developmental years of his art career, Ozari says that New York “defined him as an artist and human.”

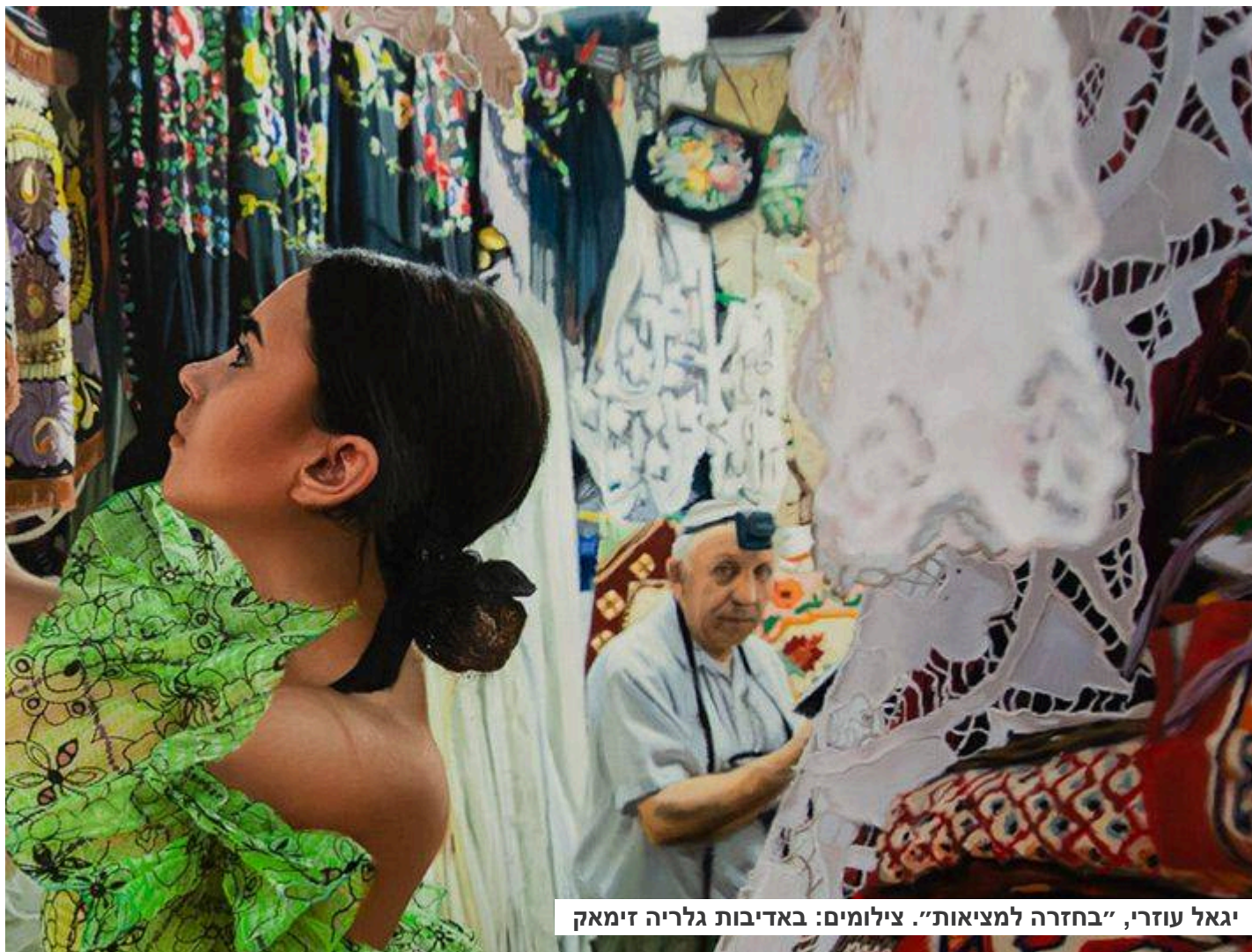
The Flint Institute of Arts previously included Ozeri’s work in a 2018 exhibit titled *From Lens to Eye to Hand: Photorealism 1969 to Today*, which explored the 50-year history of photorealism. “In that show, Yigal Ozeri’s work was part of the section featuring the new generation of photorealists,” Tracee Glab, curator of collections and exhibitions at the Flint Institute of Arts, said.

“Our audience really loved his work, which stood out among the others in the show. In speaking with his dealer Louis Meisel, we were made aware that a retrospective of his works was available. We jumped at the chance to have his work back here, but in a more thorough presentation.”

Details

Brush with Reality will be featured at the Flint Institute of Arts (Flintarts.org) through Jan. 2, 2022. The museum is about a one-hour drive, assuming good weather and traffic conditions, for those living in southeast Oakland County.

Shari Cohen

יגאל עוזרי, "בחזרה למציאות". צילומים: באדיבות גלריה זימאק

שתפו

הרוח החדשה של יגאל עוזרי

בתערוכת היחיד החדשה שלו בגלריה זימאק, "בחזרה למציאות", יגאל עוזרי עוסק ביופי של הכיעור, של היום-יום. "יש בציור שלי גם את הציור הקלאסי, אבל גם יש בו את הצד האינסטגרמי. הוא ציור מחדש"

אישה צעירה בלבוש חושפני בוחנת בעיון מפות רקומות בשוק ומעומק החנות מציץ בה אדם מבוגר עוטה תפילין; דמות ישובה בקרון רכבת תחתית, חובשת ראש דובי עצום, לידה שקית זבל שחורה קשורה; איש מבוגר יושב על ספסל בפארק ומדבר בטלפון בעת שאישה לבושה היטב המתקדמת עם הליכון מביטה בו. אלה רק כמה מהציורים של **יגאל עוזרי** שמוצגים בתערוכת היחיד החדשה שלו שנתפחה אתמול בגלריה זימאק, "בחזרה למציאות". רחוק מעוזרי שהורגלנו לו, זה שמצייר נשים צעירות ויפות על רקע נופי טבע בעת ששיערן מתבדר ברוח.

באופן טבעי, השיחה עם עוזרי נסובה סביב הדיסוננס הזה. "זה שינוי עצום כי לפני זה התעסקתי ביופי הטהור ועכשיו אני עוסק ביופי של הכיעור, של היום-יום", הוא אומר. "הרבה אמנים מחפשים לעסוק במצבי קיצון, במשברים, במקומות רחוקים. אני מתרכז במחזוריות היום-יומית של החיים, מה שסובב אותנו כל הזמן. זו התבוננות כנה במציאות שמתחת לאף שלנו. זה רגע בסאבווי, הרגע שאת יוצאת לקנות אוכל, זו הבנאליות של היום-יום ואני רואה בה הרבה יופי. יש בה הרבה מתח ועניין גם".

”אני לא מחפש פרובוקציה, אני לא רוצה לזעזע. אני מראה את המציאות שסובבת אותנו, גם אם היא כואבת. מבחינתי גם ההומלס שהולך ברחוב עטוף בשמיכה עבה כאילו היתה גלימת מלכות, יש בזה יופי, אני לא רואה בזה כאב.”

זוהי מותר הציור על הצילום

"אין מה להשוות בכלל. בפורטפוליו יש סגידה לצילום, חיקוי שלו. מה שאני עושה הוא מחיקה של הצילום: אני מעביר את הצילום לבד ואז מעבד אותו בחמישה-שישה שלבים עד למחיקה שלו מהבד. זה כבר לא מה שהיה קודם. הדיגיטל שינה את הפרספקטיבה של הפורטפוליו ובה אני מתבלט. במקום להעתיק את הצילום הדו-ממדי שמביא את כל האובייקטים לאותו מישור ובאותה רמת חדות, אני נופח בעבודות חיים. הציור שלי חי, הוא נושם, הוא לא שטוח. אני נותן לו את התלת-ממדיות והעומק, הפער בין הקרוב לרחוק"

בפורטפוליו יש סגידה לצילום, חיקוי שלו. מה
שאני עושה הוא מחיקה של הצילום: במקום
להעתיק את הצילום הדו-ממדי שמביא את כל
האובייקטים לאותו מישור ובאותה רמת חדות, אני
נופח בעבודות חיים. הציור שלי חי, הוא נושם, הוא
לא שטוח. אני נותן לו את התלת-ממדיות והעומק,
הפער בין הקרוב לרחוק

אוצרת התערוכה, שיר עוזרי, ביתו של הצייר, מוסיפה ומציינת שצוריו של עוזרי משלבים בין ריאליזם ואבסטרקט: "בעוד שמרחוק הציור נראה ריאליסטי לחלוטין הרי שמקרוב אפשר להבחין במקטעים מופשטים לגמרי, שמדהדים את תחילת הקריירה של עוזרי כאמן מופשט"

חגית פלג רותם: ארט באזל • מגרש המשחקים של האמנות
יום ד' 16.7 • 20:00 תאור

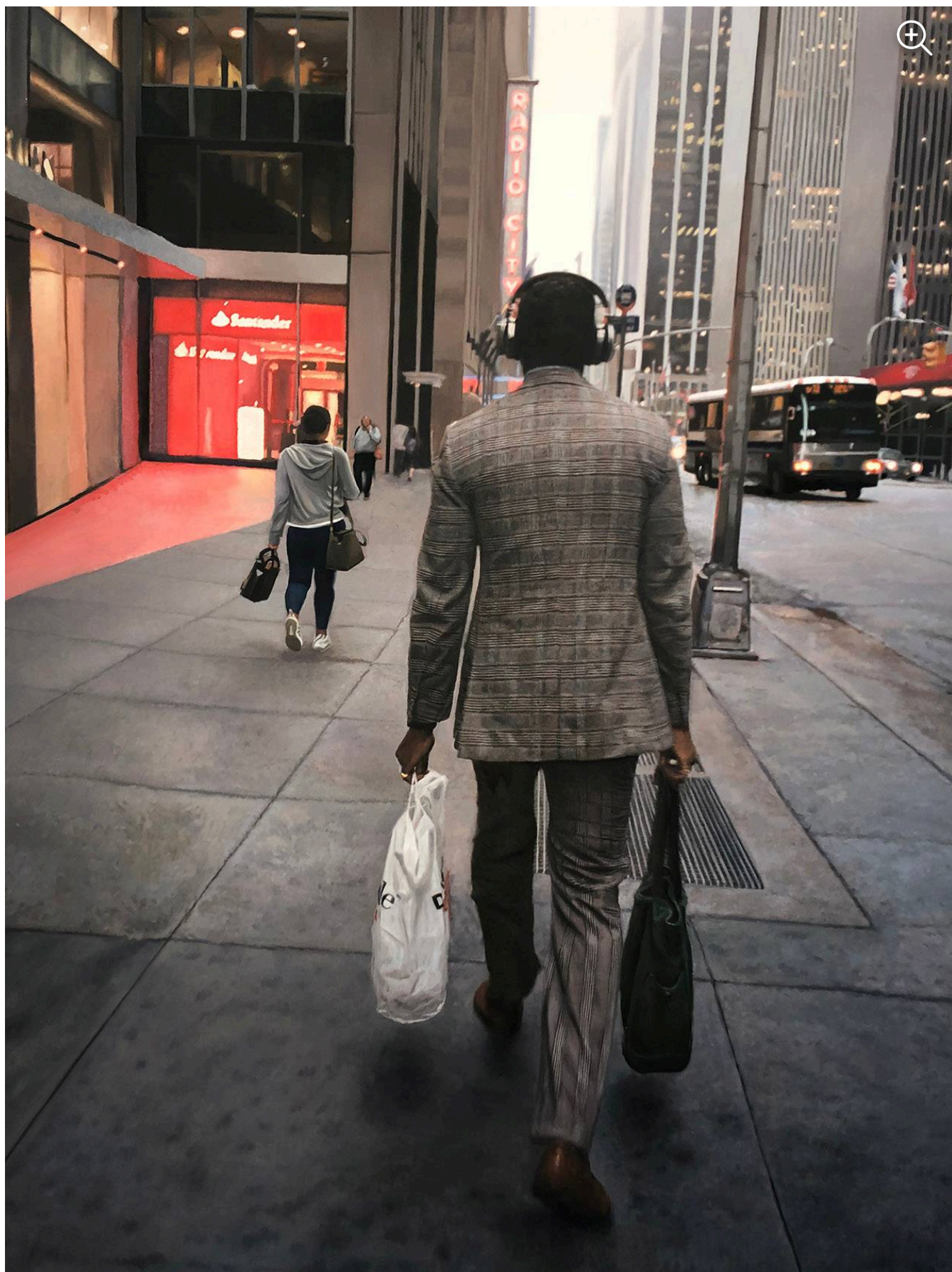
תל אביב – ניו יורק

עוזרי גדל בישראל והחל את דרכו כצייר בתל אביב, אולם בשלושת העשורים האחרונים מרכז חייו בניו יורק. בתערוכה זו ביקש עוזרי לחבר את שני הקצוות של הזהות שלו – תל אביב וניו יורק. "גדלתי פה אבל חצי מהחיים שלי חייתי בניו יורק. אומרים על תל אביב שהיא מאוד דומה לניו יורק, אבל בשבילי יש פה תחושה

אחרת: בניו יורק יש תחושה של קוצר זמן, הליכה מהירה והימנעות מאינטראקציה אישית. בתל אביב יש תחושה נינוחה יותר בעיניי, הוויה של 'מניאנה'. יש לאדם שמניח תפילין זמן להסתכל על בחורה יפה, יש את האיש שמוכר את הכנאפה ומסתכל לך בעיניים, האנשים שיושבים כל היום בקפה ומקשקשים. זה אחרת. אומרים שישראל מקום מחוספס, וזה נכון, אבל אני מרגיש שזה השתנה, שמשוהו כאן התעדן".

ואמנם, ההבדלים בין תל אביב לניו יורק ניכרים בעבודותיו של עוזרי שמוצגות בתערוכה, גם בצבעוניות ובעיקר בניגוד בין אינטימיות לניכור. עוזרי ממשיך לעבוד על הסדרה הזו ורוצה להרחיב אותה גם לערים נוספות. במקביל הוא ממשיך לצייר את ציורי הנשים הצעירות והיפות שכל כך מזוהים איתו.

התפנית הסגנונית חלה לפני כשנתיים בעידודה של ביתו. זה לא היה פשוט, היא משתפת: "יש סיכון לא מבוטל ביצירת עבודות שונות באופן מהותי מאלה שהקהל הורגל לאהוב ולאסוף. יחד עם זאת לאמן יש צורך לשנות ולהתפתח. נראה שההימור השתלם – עד כה הסדרה של סיפורי ניו יורק הוצגה באמסטרדם, במינכן ובניו יורק, וזכתה להערכה והצלחה מסחרית. הציורים המתארים את סיפורי תל אביב הם תוספת ייחודית לתערוכה ב"זימאק".

לעוזרי סטודיו גדול בניו יורק עם אסיסטנטים רבים שעובדים בשבילו. הוא משווה זאת לעבודתו של מנצח על תזמורת: "כשלאונרד ברנשטיין מנצח על הפילהרמונית של ניו יורק הוא מפיק מוזיקה אחרת מזו שהיה מפיק מנצח אחר עם אותה תזמורת. בכל האמנויות היצירה היא עבודת צוות. הרעיון הוא שלי, הבחירה של הדימוי היא שלי, הגישה היא שלי, הם רק מבצעים. הם צובעים משטחים, מציירים את הרקע. אני מצייר בעיקר את הדמויות.

כשלאונרד ברנשטיין מנצח על הפילהרמונית של ניו יורק הוא מפיק מוזיקה אחרת מזו שהיה מפיק מנצח אחר עם אותה תזמורת. בכל האמנויות היצירה היא עבודת צוות. הרעיון הוא שלי, הבחירה של הדימוי היא שלי, הגישה היא שלי, הם רק מבצעים. הם צובעים משטחים, מציירים את הרקע. אני מצייר בעיקר את הדמויות

"ג'ף קונס הוא האמן הראשון, אחרי אנדי וורהול, שהביא לעולם את התופעה של ביזנסמן בעולם האמנות. היום כמעט כל האמנים הם כאלה. מי שלא כזה פשוט לא מצליח. קונס לוקח את זה לקיצון וממש לא נוגע בציור. זה לא מוריד מערכו לדעת, כבודו במקומו מונח. אני מצייר. אני רוצה קודם כל לגעת בציור. שתי הגישות טובות בעיניי."

האם אתה מרגיש שמפרגנים לך בארץ?

"כיום ישראל מאוד מפותחת גם עסקית וגם תרבותית. יש הרבה אנשים חדשים שהתחילו לרכוש בארץ אמנות. יש כאן אספנים גדולים שמאוד מבינים וקונים בכל העולם והם גם מוכנים לשלם על יצירות אמנות. אני מרגיש שיש פירגון בכל העולם. הפירגון הוא בקנייה: כשאדם משקיע כסף וקונה ציור זה מבחינתי פירגון. הקושי הוא שיש אמנים שפחות מצליחים ומתקשים למכור ואז יש קצת בעיה, אבל זה בשוליים"

>> רוצה לקבל את הכתבות שלנו לתיבת המייל? הירשמו כאן לניוזלטר שלנו •

העבודות החדשות שלו מדברות בשפת האינסטגרם והדבר ניכר גם במספרים – אחרי שלוש שנים ששיר ניסתה לשכנע את עוזרי לפתוח [חשבון אינסטגרם](#), הוא סוף־סוף התרצה וכעת הפרופיל שלו צובר תאוצה במהירות. עוזרי מגדיר את עצמו כ"אולד סקול", מתרחק מהטכנולוגיה: "אני צריך רק לצייר. את הדברים האלה אני משאיר לשיר ולאחרים. יש בציור שלי גם את הציור הקלאסי, אבל גם יש בו את הצד האינסטגרמי. יש בו את כל האלמנטים. הוא ציור מחדש"

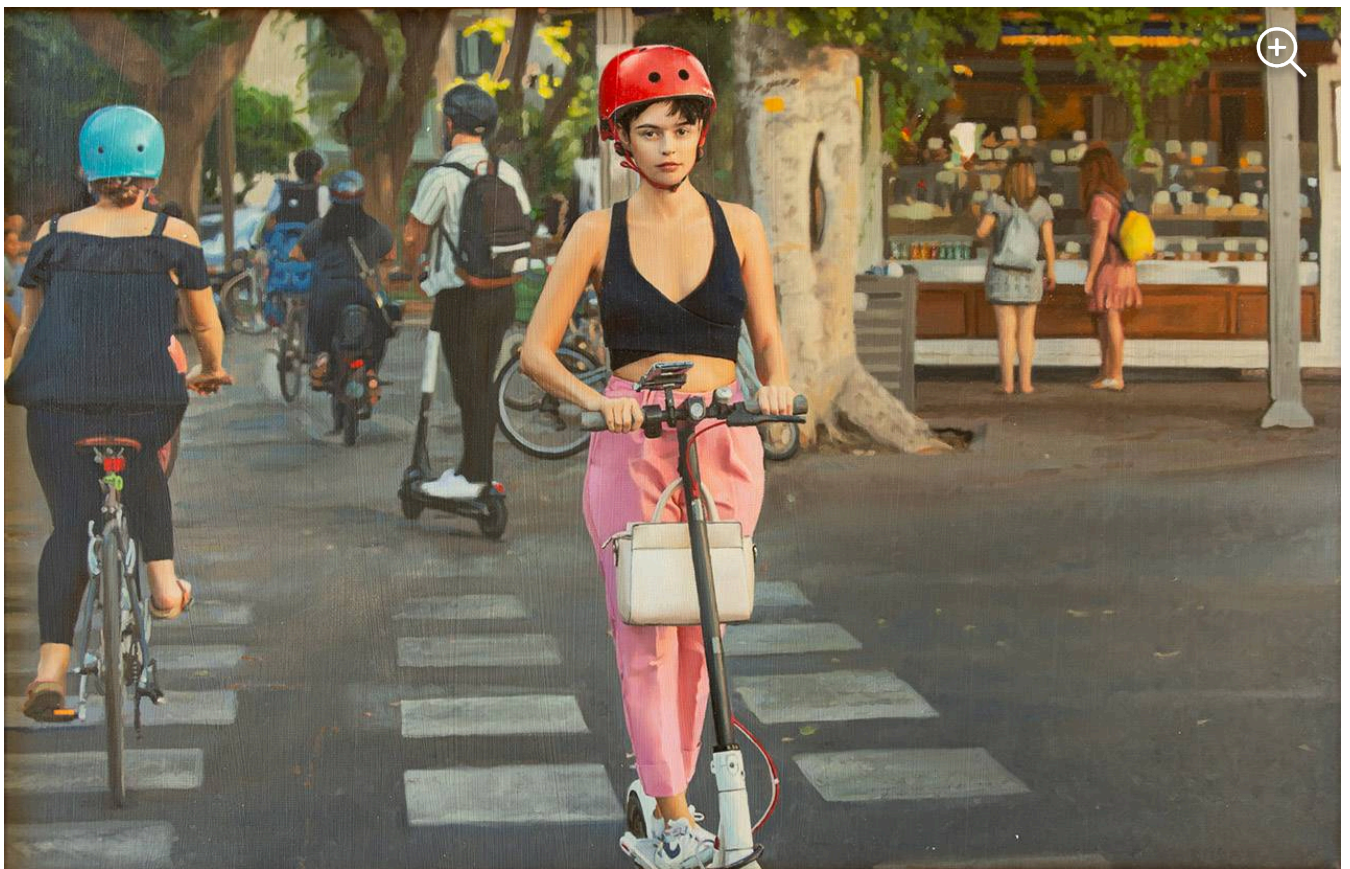
מה השלב הבא?

"אני כל הזמן מנסה לחדש. מי שלא מתקדם, שוקע", הוא מצטט את פיקסו לאורך כל השיחה ומזכיר את Flint Institute היכולת שלו להמציא את עצמו כל הזמן מחדש. הוא כרגע מצפה לתערוכת יחיד גדולה ב־בדטרויט שתנדוד בעשרה מוזיאונים בארצות הברית ומאוד מתרגש לקראתה. מבחינתו זוהי אות להכרה משמעותית בתרומה שלו לעולם האמנות. למרות זאת, הוא אומר, הוא מתרגש יותר לפגוש את בני הדור הצעיר שאוהבים את העבודות שלו ומספרים לו שהוא נתן להם השראה לפנות לקריירה אמנותית. "הציור מקרב את האנשים בכל העולם והופך את העולם שלנו לעולם קטן אחד. זה הכי מרגש: אני מרגיש שהסדרה החדשה של סיפורי ניו יורק ותל אביב מחברת אותי יותר לחיים".

יגאל עוזרי, "בחזרה למציאות". אוצרת: שיר עוזרי

גלריה זימאק לאמנות עכשווית, ה' באייר 68, תל אביב

נעילה: 27.12

The Sunday Guardian

Israeli artist Yigal Ozeri unveils in India his latest series Americana

Culture › Israeli artist Yigal Ozeri unveils in India his latest series Americana

Yigal Ozeri_ Red ROcks, 36x54 inches, Oil on canvas, 2022

By **Murtaza Ali Khan**

February 18, 2023

Ahead of the India Art Fair, Yigal Ozeri earlier delivered a fascinating lecture introducing his work as well as that of his predecessors and contemporaries at the National Gallery of Modern Art.

India Art Fair yet again lived up to its reputation of being the leading platform for showcasing modern and contemporary art from India as well as

South Asia. Among the various international artists and designers attending the India Art Fair 2023, two individuals stood out with the sui generis nature of their oeuvres: New York City based Israeli artist Yigal Ozeri and Swiss-Argentine designer Alfredo Häberli.

Yigal Ozeri is best known for his large-scale cinematic portraits of distinctive young women in rich prodigious landscapes. Ozeri brings an ethereal and uninhibited sensibility to his paintings. Many celebrities have already had the privilege of being painted by Ozeri— Whoopi Goldberg, Ai Weiwei, Lizzie Jagger (Mick Jagger and Jeri Hall's daughter), and Uri Geller to name a few. The global importance of Ozeri's work was emphasized in 2017 when he was included as one of thirty contemporary artists featured in the exhibition 'Hyperrealism: 50 Years of Painting' presented at the Kunsthal Rotterdam. Ahead of the India Art Fair, Ozeri earlier delivered a fascinating lecture introducing his work as well as that of his predecessors and contemporaries at the National Gallery of Modern Art. "I am incredibly honored to be exhibiting in India. It is a country with so much rich history and culture. I find the vibrant energy and color that runs through the pulse of India connects with my work on many levels. My work deals with intimacy and beauty, but it also deals with reality. I am eager to have my work exposed in India for the first time," Ozeri rejoiced.

Powered By

ועוד המון יכולות
שעוזרות לך לחסוך זמן

Yigal Ozeri

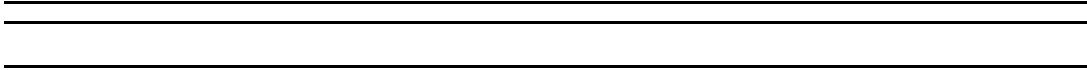
Alfredo Häberli

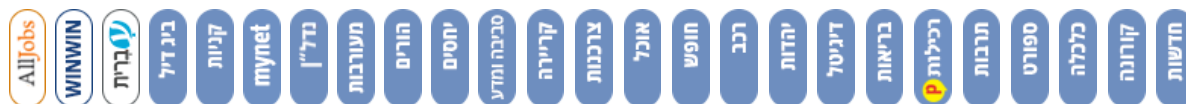
At the India Art Fair, Ozeri premiered his latest series Americana with the artist choosing to focus on ‘the diner’—an institution that has its image engraved into the fabric of American life. Ozeri has elevated the hyperreal genre to astounding new heights. Following his widely successful exhibitions and art fairs in neighboring Asian countries he works are brought to India courtesy of the Bruno Art Group. Ozeri aesthetically captures the most appealing retro-elements from the furniture to the lighting. The chrome accessories reflect pops of neon and bold lines of vibrant colors. The Artist remains true to his painting approach combining sharp detailed brushstrokes with abstract constituents. Speaking about his process Ozeri explained, “At first I go and do a photo shoot. Now, all the photorealistic artists of the 70s or in the 60s for that matter they would admire the photo and copy it exactly. I, on the other hand, follow a process called erasing photography. I take a photograph and then I go to the computer and change it completely. So from the first original I create the new original by erasing. And from that I project and do the drawing and then I paint.”

Also, at the India Art Fair 2023, Rado introduced a special anniversary edition, created in collaboration with Swiss-Argentine designer Alfredo Häberli, along with three new DiaStar Original models that enter the collection with a range of exclusive dial colors. World renowned for designs which are reduced and inventive, Häberli, at the launch said, “Rado DiaStar was the world’s first scratch- proof watch, and it was one of the historic moments in the space of design. 60 years later when I got the opportunity to revamp and redesign this iconic watch, it was one of the most inspiring moments for me as a designer. As I designed the new watch, I imagined it to be bold, edgy, and futuristic keeping the essence of the original DiaStar. I am thrilled to be here at the India Art Fair in India to launch this iconic piece and I hope this watch connects with the audiences here”

The new standard DiaStar Original models feature a parallel-stripe-faceted sapphire crystal, polished and brushed H-link stainless-steel bracelet, and a

range of different dial colours in blue, grey and green. Speaking about his association with Rado, Häberli, who has worked with leading design companies including Alias, Camper, Kvadrat, Moroso, Volvo, etc., revealed, “I always dreamt of designing a watch. It began when I started studying industrial design. But, why it took so long? Well, because nobody called me. I tried to make contact with people within the industry but apparently they weren’t used to working with designers who are well known. The big companies whether it’s the car industry or the watch industry they sometimes don’t want to have our name on their products. But Rado is one company which is very strongly attached to designers and that’s why my name is on it.”

דואר אדום · מזג אוויר · דעות · מוספים · בלייזר · אסטרולוגיה · פרוגי · פרויקטים · לימודים · בעלי מקצוע · ביטוח · חתונות · דרושים · English · Espanol

 אינטרנט

stage

צילום או ציור? האומן שיתעתע בכם

עבודותיו של האומן הישראלי יגאל עוזרי עד כדי כך מדויקות, עד שהן נראות כמו צילומים, אך למעשה מדובר בציורים שצוירו בטכניקה מיוחדת. ופי גולדברג, בתו של מיק ג'אגר, איי ויי ויי וגם אורי גלר - כולם כבר דיגמנו לעבודותיו. עכשיו הוא מציג תערוכה חדשה, וגם מספר על השיטה הייחודית בה הוא עובד. לראות ולא להאמין

אורין ויינברג פורסם: 18.10.17, 08:03

"אנשים היום משתגעים מציורים של פירות או ביצים - טבע דומם. אני מתעסק בחיים עצמם ומחזיר את האינטימיות לציור", כך מתאר אומן ההיפר-ריאליזם הישראלי יגאל עוזרי את תחושותיו לגבי עבודותיו. מזה שנים ידוע עוזרי כמי שמטשטש את הגבולות בין צילום לציור. ידוענים רבים כבר עברו תחת מכחולו - ופי גולדברג, האומן איי ויי ויי, לידי ג'אגר, בתו של מיק ג'אגר, וגם אורי גלר. ציוריו כה מדויקים, עד כי קשה להבחין כי לא מדובר כאן בעבודת מצלמה אלא בצבעי שמן. כעת עוזרי, המתגורר בניו יורק, מגיע לארץ לקראת תערוכה חדשה שלו - "The Storm", שתציג בגלריה זימאק בתל אביב החל ממחר (ה').

זה ציור. קריסטל (צילום: יגאל עוזרי)

על הטכניקה הייחודית שלו הוא מספר: "בהתחלה אני עושה סרט על המודל שלי בעזרת מצלמה שנקראת Red eyes. אחר כך אני מוציא מהסרט פריימים אותם אני מתקן, כאילו מצייר מחדש, ואז אני מדפיס את הצילום, לוקח את השקופית, מקרין על בד את האימג' בעזרת מקרן, ועם עיפרון אני מתחיל ברישום שחור לבן או בצבע. אני משתמש במקרן כל כך עוצמתי שאם את מסתכלת עליו בעיניים את הופכת עיוורת. יש לי אסיסטנט אחד שמערבב כל היום צבעים, כדי להתאים את הצבע לטונליות של העור של המצולם".

מתברר כי מדובר בכלל בטכניקה עתיקה שמקורה בהולנד: "אז הייתה זכוכית מיוחדת, מאחוריה שמו בד, ובזווית מסוימת השמש הייתה בזכוכית והקרינה על הבד", הוא מסביר.

מנ"י קבוצת
ידיעות אחרונות
נהנים
מהטבות מיוחדות
להופעות הכי שוות!
לאתר ההטבות >>

סוניה. ציורו של יגאל עוזרי

את התערוכה הנוכחית הוא צילם במקום בשם בר מאונטן על שפת נהר ההדסון. רגע לפני שהחלה סערה. המצלמות הן קריסטל, אותה הוא מכנה "ילדה שחורה מהקריביים", וסוניה - "ילדה לבנה מרוסיה". בנוסף בימים אלה עובד עוזרי על פרויקט משותף עם השחקנית וופי גולדברג, העוסק בנושא העבדות והגזענות. במסגרתו צייר גם אותה בסגנונו הייחודי.

וופי גולדברג. גם זה ציור

ציורים נוספים של יגאל עוזרי:

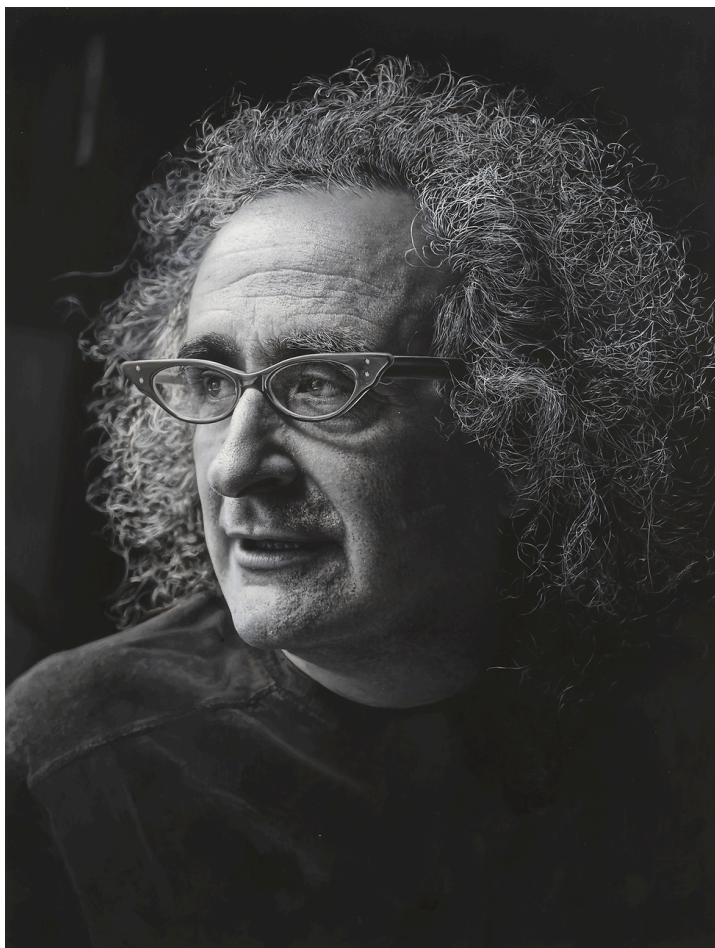
ליזי ג'אגר, בתו של מיק ג'אגר

אורי גלר

האומן איי ויי ויי

יגאל עוזרי, דיוקן עצמי

[מצאתם טעות בכתבה? כתבו לנו](#)

שלחו כתבה שתף ב- שתף ב-

תגיות: תערוכה צילום אמנות

גם הנחה של עד 50% בביטוח המקיף לרכב בביטוח ישיר, וגם מתחילים לשלם רק בעוד חודשיים!

ביטוח ישיר - ביטוח רכב | ממומן

לקבלת הצעה

ההרשמה החלה: קרקע מופשרת בלב ת"א נמכרת ב-500,000 ש"ח בלבד

ממומן | Channel22 Tel Aviv

דירות בגוש דן במחירי השקה: בשכונה החדשה בבקעת אונו

שיכון ובינוי - בקעת אונו | ממומן

מידע נוסף

די לג'נגל בין הורות לקריירה. תכירו: לוד 2025

| ממומן

הזדמנות אחרונה: 60% מהשטחים באשדוד נמכרו - מ-1.1 מיליון ש"ח הון עצמי

ממומן | Channel22 real estate

טירוף: התוכנית ברעננה אושרה והמשקיעים ממהרים לרכוש קרקעות

חדשות גוש דן | ממומן

- מעריב
- <
- תרבות
- <
- אמנות ובמה

תרבות אמנות ובמה

הילד מחולון שהפך לאחד מגדולי האמנים בעולם מגיע לארץ עם תערוכה חדשה

לרגל השקת התערוכה שלו "אמריקנה" בגלריה זימאק בתל אביב, המתמקדת בדיון האמריקאי בתקופת הקורונה, יגאל עוזרי מדבר בביקור בארץ על היצירה שלו

תגיות: תערוכה / אמנות

יגאל עוזרי (צילום: Jonathan Mannion)

למה לקרוא כשאפשר להאזין? לחצו כאן ...

1.0x

by **Trinity Audio**

00:00

06:04

"ברחוב בארגנטינה בא אליו בחור ששאל אותי: 'אתה יגאל עוזרי? אני צייר, למדתי עליך בבית הספר, ואני רוצה להיות כמוך. איך אני עושה את זה?'", מספר יגאל עוזרי, אחד מגדולי האמנים והמעצבים בעולם כיום, שהגיע לארץ לרגל השקת התערוכה שלו "אמריקנה", המוצגת בגלריה זימאק בתל אביב.

"גם כשהייתי אצל חברים בווינה, הבייביסיטר שלהם, שלומדת אמנות, זיהתה אותי ואמרה להם שאני הצייר הנערץ עליה. זו תחושה אדירה. זה לא כמו אספן שבא לקנות אותך, זה מרגש אותי אפילו יותר. לא משנה היום איפה אתה נמצא, העולם יודע עליך אם אתה טוב".

כבר יותר מ־30 שנה שהעיר ניו יורק משמשת כבסיס האם של עוזרי (64), שנולד בחולון למשפחה קשת יום, הבכור מבין שני אחים. "אחד מזיכרונות הילדות שלי היה הנסיעה בסוסיטא של אבא שלי לירושלים", הוא נזכר. "היינו יושבים על הגגות, והייתי מצייר את נופי הילדות של אבא".

פריצת הדרך שלו הגיעה לאחר שחברו דורון פולק, כיום מפיק תערוכות, מסר את קטלוג הצילומים ועבודות האמנות שלו לגלריה של אספנית האמנות הצרפתייה סילבי ביטר לרקין. "בלילה קיבלנו טלפון מהגלריה: 'הבאת לנו חומר מישראל, לא אהבנו הכל, אבל אהבנו את האמן שנתת לנו את הקטלוג שלו'", משחזר עוזרי.

כשהגיע לארצות הברית, נקבעה לו תערוכה במקום: "ביום השלישי לתערוכה ישבתי בגלריה ונכנס גבר גדול כזה. הוא קרא לבעלת הגלריה, ושאל: 'מי הצייר הזה?', והיא ענתה לו שאני צייר ישראלי. אז הוא שאל אותי: 'תגיד, בישראל מציירים?', שילם 35 אלף דולר וקנה את כל הציורים במכה. כל הסיפור המדהים הזה לקח בדיוק חמש דקות. אחר כך התברר שזה היה אספן אמנות שוודי. סילבי אמרה לי: 'הוא קנה עכשיו את התערוכה שלך, סימן שאתה צריך לטוס לישראל ולהביא את המשפחה. תהיה לך דירה, יהיה לך הכל. רק תבוא'".

תערוכה של יגאל עוזרי (צילום: יגאל עוזרי)

רגשות ואינטימיות

יש לו שלושה ילדים - אדם (22), כדורגלן בצמרת הליגה הדרום-אמריקאית, ושיר (34), אמנית שעובדת עמו, שניהם מנישואיו הראשונים לחני. לפני שנתיים וחצי נולד בן הזקונים שלו ג'וליאן-שלום. "בת הזוג שלי, ג'ניפר סמית (מומחית בינלאומית לטיפול בוורוס הפפילומה - לג"ש), נכנסה להריון טבעי כשהייתה כמעט בת 50", הוא מספר. "האמת היא שעדיין לא התגרשתי מאשתי הראשונה, אבל אנחנו ביחסים טובים".

את השנתיים האחרונות הקדיש עוזרי לטיפול המרכז האמנותי שהקים בניו יורק עם משה מאנה, אחיו של איש העסקים רוני מאנה. "זה מקום ענקי של אמנים ידועים וגם במה לצעירים", הוא מספר. "יש שם גלריות, ו-3,000 אספנים שומרים שם עבודות".

הקורונה פגעה לך בפעילות?

"הקורונה השביתה פעילות לכולם באופן כלשהו, אבל לא הפסקנו לצייר. יש לי אסיסטנטים שהיו מציירים גם בבית. כל הזמן עבדנו, הסטודיו לא הושבת".

מה מייחד את האמנות שלך?

"בזרם הריאליזם יש כל מיני סוגים של ריאליזם. מה שאני עושה הוא פוטוריאליזם - ציור שמתייחס לצילום. אבל בניגוד לציירים בשנות ה־70 - שעשו את הפוטוריאליזם הראשון, והעריצו את הצילום והעתיקו אותו - אני מצלם ואז עושה תהליך של מחיקה באמצעות זה שאני מכניס את הצילום למחשב, משנה הרבה פרטים, ולאט־לאט הצילום משתנה לגמרי.

"אז הציור שלי הופך למשהו חדש - אורגניל חדש. ההבדל הגדול ביני לבין ציירים אחרים, וזה מה שמיקם אותי במקום גבוה, הוא שאצלם התמונה נראית דוממת, ואילו אצלי יש חיים, יש אנרגיה. את מרגישה את המוזיקה, את הריח. וזה מה שהעמיד אותי במקום אחר משאר האמנים בתחום. אני היחיד שמצייר דמויות למשל, בשונה מהאחרים שמציירים טבע דומם ומכוניות.

"אני בין היחידים שמצייר פורטרטים. הציור שלי מתעסק ברגשות, בחיים, באינטימיות. הוא לא נוגע בסנסציות, אלא בבנאליות של החיים, ברגעים האלו שאנו חולפים על פניהם. זה מה שמייחד את העבודות שלי".

בתערוכה החדשה שלו עוזרי מתמקד בדיינר האמריקאי. "בתערוכה הקודמת שלי ציירתי סצנות מתוך ניו יורק וסצנות מתוך השוק בתל אביב, ובתערוכה הזו אני ממשיך לחקור את הזהות והאינטימיות ברקע תרבותי שונה", הוא מספר. "הדיינר היה מקום שטשטש את המעמדות החברתיים והגבולות. דווקא

בתקופה שבה אכילה מחוץ לבית הייתה שמורה לבני המעמד הגבוה. הדיינר הוא מעין חוף מבטחים לכולם, בייחוד בתקופת הקורונה.

"הדיינר היה אחד המקומות היחידים שהיה אפשר לבוא אליהם ולסעוד. הוא היה בין המקומות הבודדים שאנשים יכלו להיפגש בו ולחוות חוויה של יחד. זה הוציא אנשים מהבדידות. בעבודות בתערוכה יש רמיזות המאפיינות את הקורונה: ממלצרית שמסיכה על פניה ועד שלט על החלון המציין את חובת עטייתה. התערוכה הזו חשובה מאוד, ותהיה כזו גם בעוד כמה שנים, כמרכיב היסטורי, כי אף אחד עדיין לא הגיב לתקופה הזו ככה, אף אחד לא צייר אותה".

אתה מגדיר את עצמך יותר כצייר או כצלם?

"אני אמן רב־תחומי. היום אמן הוא גם צייר, גם איש עסקים, גם גלריסט וגם אספן. הוא הכל. אחרת אתה לא יכול להתמודד עם העולם הזה. אני מעורב בכל".

תוצרת הארץ: אמן ישראלי בסדרת ציורים מדהימה

את התמונות עליהן אתם מסתכלים צייר יגאל בינאל עוזרי. ציוריו המדויקים והמרשימים מוצגים במוזיאונים בכל העולם

ערנה שילוני | היקס | פורסם 24/07/14 09:47

זה רק נראה כמו צילום | צילום: יגאל עוזרי

בכל פעם שאנחנו חושפים בפניכם עוד סדרת ציורים היפר-ריאליסטיים, אנחנו חושבים לעצמנו שיותר טוב מזה לא יכול להיות. אבל אז מגיעה עוד עבודה של עוד אמן, ואנחנו נדהמים מחדש. הפעם מדובר ביגאל עוזרי, אמן ישראלי שחי בניו-יורק ב-20 השנים האחרונות. אנחנו מסכלים בציורים, ועדיין מתקשים להאמין שאלו לא צילומים. קשה למצוא ולו משיכת מכחול אחת בין ציוריו, עד כדי כך יצירתו מושלמת.

איך הוא עושה זאת? עוזרי מתחיל כל ציור בצילום. את הדוגמנית הוא מצלם על רקע טבעי כלשהו. כאשר הוא מגיע לסטודיו, הוא מדפיס את התמונה ואז מנסה לשחזר אותה, ושוקד על כך במשך ימים שלמים, באמצעות צבעי שמן על בד.

יגאל עוזרי חי ומצייר בניו יורק, אך יצירותיו מוצגות בכל העולם; מוזיאון אלברטינה בוינה, המוזיאון היהודי בניו יורק, מוזיאון לאומנות ריאליסטית בהולנד וב ישראל כמובן.

תוצרת הארץ | צילום: יגאל עוזרי

היפר ראליון במיטבו | צילום: יגאל עוזרי

שמן על בד | צילום: יגאל עוזרי

נעשה במכחול וצבעים | צילום: יגאל עוזרי

האומנות של יגאל עוזרי | צילום: יגאל עוזרי

מדויק בכל פרט | צילום: יגאל עוזרי

תופסת צבע | צילום: יגאל עוזרי

לא להאמין שזה ציור | צילום: יגאל עוזרי

מצייר בטבע | צילום: יגאל עוזרי

האמן בפעולה | צילום: יגאל עוזרי

עוד ציור אחד בדרך | צילום: יגאל עוזרי

([מקור 1](#), [מקור 2](#))

אומנות היפר ראיזם יגאל עוזרי ישראל צבעים ציור

אמנות

יגאל עוזרי: "אמנות צריכה לעצבן? אותי מעניין ביוטי"

עוזרי ליד כמה מעבודותיו בגלריה זימאק בתל אביב. תשאלו את צ'ק קלוז צילום: John Berens

לא מעט אוצרים וציירים מזלזלים בו, טוענים שהוא מסחרי מדי ומתעסק בעיקר בדימויים נשיים, אך עם כ-4,000 עבודות במוזיאונים נחשבים ובאוספים פרטיים קשה להתווכח. יגאל עוזרי, שהחל כצייר מופשט ונהפך להיפר-ריאליסט, מסביר למה הוא אמן מוצלח יותר מרפי לביא

[לעקוב](#)**נעמה ריבה**

29 באוקטובר 2017

את קירות גלריה זימאק שבכיכר המדינה בתל אביב מעטרים בימים אלו ציוריו של האמן הישראלי הניו-יורקי יגאל עוזרי. בתערוכה הקרויה "הסופה" יש שתי דמויות מרכזיות: סוניה, דוגמנית אדמונית, וקריסטל, צעירה אפרו-אמריקאית שעוזרי הכיר במקרה וביקש ממנה לדגמן עבור ציוריו. ברקע הדמויות נראה פארק בר מאונטיין שלצד נהר ההדסון, צפונית למטרופולין ניו יורק. הדמויות עוטות מעט בגדים או כלל לא, וכל אחת מופיעה בכמה וכמה ציורים שמזכירים אחד את השני. בקטלוג התערוכה מופיעים גם ציורים של השחקנית וופי

גולדברג ושל האמן הסיני אייוויי — "אמן פוליטי חזק ונפלא", כדברי עוזרי.

הקונספט המרכזי בציורים הוא דיוקם המושלם: ממבט ראשון מרוחק הם נראים כמו צילום. רפרודוקציות של הציורים, במיוחד כאלו שמוצגות על מסך, עלולות לתעתע במיוחד. עוזרי מסביר שאת הציורים הוא מבצע בסיוע 15 אסיסטנטים ועל פי צילומים שמעובדים מתוך סרט וידיאו.

יגאל עוזרי, בן 59, החל את דרכו האומנותית כצייר מופשט, עבר לניו יורק ושם נחשף לדבריו לעומק לסגנון ההיפר-ריאליסטי. יצירותיו הוצגו במוזיאונים רבים, בהם האלברטינה בווינה, מוזיאון תייסן בורנמיסה במדריד, מוזיאון בירמינגהם האנגלי והמוזיאון לאמנויות יפות בבילבאו. יצירותיו נכללות גם באוספי הקבע של מוזיאון ויטני לאמנות אמריקאית, מוזיאון מקניי בסן אנטוניו, המוזיאון היהודי בניו יורק, הספרייה הציבורית של ניו יורק, המוזיאון לאמנות עכשווית בסן דייגו ועוד.

ללא כותרת (סוזנה), 2015 צילום: John Berens

בישראל הוצגה התערוכה המוזיאלית האחרונה שלו ב-2005 במוזיאון תל אביב — "ארבע עונות", שאצר מוטי עומר. בקטלוג התערוכה, שהיתה מתקופתו המופשטת של עוזרי, התפייט מוטי עומר וכתב כי במרוצת השנים עוזרי "נעשה יותר ויותר מודע לצורך שלו להנכיח את הנעדר, להתקרב אל קפלי הממשות מתוך תשוקה לגעת בתוכנם המופנם והנעלם מהעין". את העבודה "ארבע העונות" מ-2003 הגדיר עומר כפריצת דרך חשובה בעבודתו של עוזרי, שבה הוא קשוב יותר לטבע. כשמביטים על הציור ההוא ועל התערוכה הנוכחית, קשה לנחש שמדובר באותו אמן. ייתכן שמדובר בהתפתחות אמנותית, וייתכן שעוזרי, אדם בעל חוש שיווקי יוצא דופן, גילה מה מוכר יותר ולכן בשנים האחרונות הוא מזוהה יותר עם ציורי נשים צעירות ויפות.

עוזרי לא מבין את התימהון בנוגע לעיסוק בנשים: מאז ומעולם נשים היו דומיננטיות כדימוי בעולם האמנות, הוא אומר, ומציין כי הוא עוסק באותה דמות במשך שנה שלמה. את סגנון הציור שלו הוא מסווג

כהיפּר־ריאליסטי — סגנון שהתפתח בשנות ה-70 של המאה הקודמת ושרבים מאמניו הביעו ביקורת על החברה האמריקאית הצרכנית. עוזרי, לדבריו, הוא מין דור רביעי לסגנון הזה. "הרבה מהציירים ההיפּר־ריאליסטים עובדים כמו גרפיקאים, לא קיים אצלם עומק שדה והחלק הקדמי והאחורי של היצירה הם כמעט אותו דבר ברמת הפירוט".

ללא כותרת (אולה וסוזה), 2015 צילום: John Berens

במה היצירות שלך שונות מיצירות מתקופת הרנסנס או הבארוק?

"אז לא היה להם את הפיגמנטים שיש כיום ואת היקף הצבעים. לא היתה להם יכולת ליצור ציור עם מרקמים כמו היום. עם תחושת עור וטונליות. בציור שלי מרגישים שיש חיות ולא קיפאון. אני מתעסק באופן אחר לחלוטין בדמויות. הפיזיולוגיה אחרת ואין בציורים שלי את הפיוף שאיפיון את תקופות הרנסנס והבארוק".

למה אוצרים ישראלים מזלזלים בך?

"אוצרים כמו רותי דירקטור (אוצרת בכירה במוזיאון תל אביב; נ"ר) זלזלו גם בעבודות אחרות שלי. הבינוניות חוגגת בעולם בכל התחומים. יש אנשים בינוניים שלא נותנים לאף אחד לעלות והם קיימים בכל מקום. אני לא צריך להציג במוזיאון תל אביב, אני האמן הישראלי הכי נאסף ואני האמן שעשה הכי הרבה תערוכות. אני מציג בכל העולם ואני לא יכול להספיק הכל".

ללא כותרת, 2016 צילום: John Berens

ללא כותרת (קריסטל), 2017. מתוך התערוכה

צילום: John Berens

יש טענה שאמנות צריכה לעצבן. האמנות שלך לא מעצבנת.

"אותי מעניין ביוטי ואני לא מתבייש בזה. אני גם לא מתבייש להגיד שאני האמן היחיד באמריקה שמתעסק ביופי. יש עלי ביקורת שאני

צייר מסחרי. רפי לביא (שמת ב-2007 וכתב ביקורות אמנות ב"העיר"; נ"ר) שתקף אותי, הוא גם צייר מסחרי. אמרתי לו: 'גם אתה צייר מסחרי, אבל אתה מוכר ב-3,000 דולר ואני ב-100 אלף דולר'. יאיר גרבוז, שמוגבל ביכולות הטכניות שלו — הוא יכול לתקוף ציור שלי? הוא לא יכול לעמוד באותה ספרה. אם צ'ק קלוז (אחד הציירים ההיפר־ראליסטים החשובים בעולם; נ"ר) בא לשאול אותי איך אני עושה ציור מסוים, ומגיע עם כל האסיסטנטים שלו, אני לא צריך את רפי לביא. קלוז בא להחליף איתי ציורים".

אתה משווה מכירת מכוניות ליצירות?

"אנשים רוצים לרכוש כל דבר יפה, אבל הדבר הגדול זה להשפיע לאנשים על החיים. כשצייר צעיר אומר לי ששיניתי לו את החיים האמנותיים, זה דבר גדול. כשאני ראיתי את 'לאס מניאס' (של הצייר הספרדי דייגו ולסקז שמוצגת בפראדו במדריד; נ"ר), השומרים במקום חשבו שאני רוצה לחתוך את הציור, כי עמדתי והתבוננתי בו הרבה זמן".

ללא כותרת, 2016 צילום: John Berens

בסלון של קרל לואיס

עוזרי מצייר כ-50 ציורים בשנה ואפשר להמשיך למתוח עליו ביקורת, אבל כ-4,000 ציורים ותחריטים שלו מפוזרים כיום אצל אספנים. יצירות שלו מפארות את בתיהם של אלטון ג'ון, האצן האולימפי קרל לואיס ועוד אספנים, בהם איליין קמינסקי, ויין ייקס, מיקה וליביה שטראוס, ריצ'רד מסי ולורה דבורקין. בארץ רוכשים את ציוריו בין השאר יוסי חכמי, בנו כלב, עמי בראון ודורון סבג. "אני לא מרגיש שאני מייצר כל כך הרבה", הוא עונה לשאלה מה מניע אותו לעבוד כל כך הרבה. "אני עובד עם אסיסטנטים. מה שצייר רגיל עושה בשנה — אנחנו עושים בחודש. עולם האמנות הוא צבוע, ויש אמנים שלא היו מפנים אליהם שאלות מהסוג הזה. מישהו היה שואל את פיקאסו שאלה כזו, האם הוא מצייר הרבה? מה זה משנה?"

היצירה הכי יקרה שלו, הוא אומר, נמכרה ב-350 אלף דולר למשפחה שבבעלותה חברת "לגו". זו היתה יצירה מוזמנת ולא ניתן למצוא אותה ברשת. "אני עושה קצת עבודות מוזמנות, ואז אני גם עושה הסכם עם המזמין שליצירה יש סוף ולא ניתן לתקן אותה".

ללא כותרת (אולה), 201

צילום: John Berens

ללא כותרת (סוניה), 2017 צילום: John Berens

מה דעתך על זה שיצירות כיום נמכרות בעשרות מיליוני דולרים?

"אם ג'ספר ג'ונס מכר פעם ב-1,000 דולר וכיום ציורים שלו נמכרים בעשרות מיליוני דולרים, זה מעיד על כך שאמנות היא מניה שרק עולה. אני לא מסכים עם המחירים, אבל זו מלחמת כוחות של אנשים. בשביל אנשים מסוימים להוציא את הסכומים האלה זה כמו שאת תוציאי 500 דולר. אמנות תמיד היתה סמל סטטוס".

לקראת סוף השיחה חשוב לעוזרי להזכיר שהוא ממייסדי Mana Contemporary — קומפלקס אמנות עצום שהקים משה מאנה באחת השכונות הקשות בניו יורק. המיזם הביא לשכונה אוכלוסיית אמנים.

ללא כותרת (אולה), 2017 צילום: John Berens

אתה לא חושב שהמתחם הזה פטרוני? זה הרי עסק אקלקטי עם הכל מהכל.

"זה יפה שאדם כמו משה מאנה נותן מיליונים. נכון, הוא גם מרוויח, אבל יש אמנים שלא יכולים לשלם הרבה על מקום, והוא נותן להם אותו. אנחנו חיים בעידן של פיוז'ן. תקופה של ערבוב".

לחצו לקבלת עדכונים בנושא:

+ אמנות